

KARABÜK ÜNİVERSİTESİ

*Bu Bizim
Hikayemiz*

*Bu Bizim
Hikayemiz*

Karabük Üniversitesi Yayınları

Yayın Koordinatörü

Bünyamin GÜN

Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanı

Basım Tarihi

2021

Düzenleyen

Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı

© Bu kitabın tüm hakları Karabük Üniversitesi'ne ait olup, tümünün ya da bölümlerinin herhangi bir yolla çoğaltılması, yayınlanması ancak Karabük Üniversitesi'nin yazılı izni ile olabilir.

“Kitapta yer alan tüm hikayelerden yazarları sorumludur.”

BÜNYAMİN GÜN	5
Önsöz	
ADAM ABDOLDJELİL	6
Türkiye’de ilk izlenimlerim	
BEKİR BARUT	12
Kele’bek	
CANER MORKOÇ	16
Sen ve ben	
EDA EZGİ YILMAZ	34
ESMER ASLAN	38
Hazır Mıyız?	
FAZİLET UÇAN	42
Çalar saat	
GÜLCAN KORKMAZ	46
Kaf dağı	
HAKAN AKGÖZ	50
Bir garibin öyküsü	
MAHMUT BAŞARAN	54
Sesimi duyan var mı?	

MEHLİKA ÇALIŞKAN	58
Bir uçak meselesi	
NURDAN ÖZMEN	62
Uzaktan eğitim süreci	
ÖZGÜR ÇETİN	66
Avlu	
SEVGİ EROĞLU	80
Benim hikayem	
SULTAN BORAN	84
Ben ve mücadele	
YASİN ŞENOL	88
Biz buradaydık	
YUSUF İÇEL	92
T3 seviyesinde merhaba hayat	
ZEYNEP TOPAL	96
Sonun sesi	

Üniversitemiz ve şehrimizin kitaplığına katkıda bulunmak maksadıyla çıktığımız yolculuğumuzda bugün “Bizim hikayemiz 3” adlı eserimizi siz değerli okuyucularla buluşturmanın gururunu bir kez daha yaşıyoruz.

Yazma kabiliyeti ve hevesi olan, geleceğin kıymetli yazar adayı öğrencilerimiz; bildiğiniz üzere atalarımız “söz uçar yazı kalır” diyerek bilgi ve deneyimlerin sonraki nesillere ancak kalıcı eserlerle ulaşabileceğini söylemişlerdir. Biz de bu vesile ile sizde var olan yazma kabiliyetinize karınca karınca destek olarak eserinizin kalıcı hale gelmesi için kitap olarak bastırıp gelecekteki yazarlık yolculuğunuza katkı olsun istedik. Sevdiklerinize hediye edeceğiniz her bir eserde hatırlanmak bizi de mutlu edecektir. Kaleminizin, sürekli güçlenip insanlığa faydalı eserler üretmesi her daim sevinç ve gurur vesilemiz olacaktır.

Covid 19 virüsü nedeniyle 2020 yılı mart ayından bu yana devam eden uzaktan eğitim süreci de inşallah sona erecek. Eski günlerde olduğu gibi siz kıymetli öğrencilerimizle tekrar kampüsümüzde yüz yüze gelerek demli çay eşliğinde yeni projeler, yeni faaliyetler üzerine muhabbetler edeceğiz. Yeni yazar adaylarımıza ışık ve destek olması için planlar yapacağız. Her şey için teşekkür ediyorum. Emeginize, yüreğinize, bileğinize sağlık. Yolunuz her daim açık ve aydın olsun...

**“Gelin tanış olalım
İşi kolay kılalım
Sevelim sevillelim
Dünya kimseye kalmaz”**

Bünyamin GÜN

Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanı

ADAM ABDOULDJELİL

Adam Abdouldjelil 08/11/1996 tarihinde Çad'dın kuzeybatısındaki Moussoro şehrinde dünyaya geldi. Adam ailesinin ikinci oğludur. Karabük Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü öğrencisi olup grafik tasarımcı ve foto muhabirdir. Aynı zamanda dinamik, aktif ve saygılı bir gençtir; Diploması, Dijital pazarlama, Girişimcilik ve Liderlik gibi farklı alanlarda eğitim almış biridir. Adam, eğitim ve diplomaların yanı sıra toplum yaşamında uzun bir kariyere sahiptir. 2018'den bu yana Çadlı Öğrenciler Derneği'nin basın Başkanı ve Karabük Üniversitesi Foto muhabiri olarak görevini yapmaktadır. Aynı zamanda UDG, TADD, KIZILAY, İHH, TEMA, GENÇ YEŞİLAY gibi sivil toplum kuruluşlarında gönüllü olarak görev almaktadır ve birçok üniversite kulüplerinde aktif üyedir.

*Bu Bizim
Hikayemiz!*

TÜRKİYE'DE İLK İZLENİMLERİM

Türkiye'ye geledi 3 yıl oldu. İlk geldiğimde iyi bir resepsiyon almadım. Hava çok soğuktu. Tanıdığım kimse yoktu. Ama ilk izlenimim, buradaki insanların misafirperverliğidir. Karabük'e gitmek üzere havalimandan otogara geldiğimde bir abi bana çay ve simit ısmarlamıştı. Bozuk param da yoktu. Bilet alabilmek cebimdeki yüz doları bozdurdum ve o bitmeyen yola çıktım. Biraz yorgundum, otobüste sürekli uyuyordum ama her gözlerimi açtığımda şehir içinde dolaşıyorduk, İstanbul o kadar büyük ki; açıkçası bu durumdan biraz rahatsızdım çünkü hemen Karabük'e varmak istiyordum, çok meraklıydım. Her şeyin biraz kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyordum ve şehirlerin isimlerini okumaya çalışıyordum ama hiçbir şey anlayamıyordum. Sabah saat 6.30 gibi vardık. Karabük'te ilk izlenimlerim de hava soğuk ve şehrin küçük olduğudur. Karabük'teki insanlar çok hoş görünüyor. Çadlı arkadaşlarla yurta yerleştim. İlk günlerde yemek konusunda bir zorlandım ama en azından yiyebiliyordum. Şehiri güzel buldum ve üniversitenin konumu da çok iyi çünkü henüz pek çok yeri ziyaret etmemiş olsam da tek başıma üniversiteye gidebilirdim. Karabük'te ilk haftam biraz çılgıncaydı çünkü bir yapılacak çok evrak işi vardı. Başlangıçta sadece akrabam olan bir çocukla tanışıyorduk. Başka kimseyi tanıımıyordum ve kendimi pek iyi hissetmiyordum. Sonra bir baktım artık Karabük Ailesi vardı. TÖMER ve ikamet

işlemlerinde çok yardımcı oldular sağ olsunlar. Her gün dil kursuna gidip geliyordum ama insanlarla pek diyalog kuramıyordum. Asosyal biriydim, çekiniyordum. Okula yürüyerek gidiyordum, yolda hep düşünce içindeydim. Umarım bu yıl iyi geçer ve dili çabuk öğrenirim diye umut ediyordum, özellikle insanların beni anlaması ve kendimi ifade edebilmem için dili çok çabuk öğrenmem gerekiyordu. Her sokağa indiğimizde herkes daha çok bizimle konuşmak istiyor ve fotoğraf çekmek istiyordu. Çok soru sorarlardı. Bu bana biraz tuhaf gelirdi. Asıl memleketten, dinimizden aile durumuna kadar soruyorlardı. Fakat başkasının babası ne iş yaptığını fark etmemenin daha kibar olduğunu düşünüyorum özellikle gelir durumu sormaması lazımdı. Ama zamanla öyle sorulara alıştım ve kaç kardeşsiniz gibi sorulara espri yapar geçerdim ve kendimi daha iyi hissediyordum. Genel olarak geldiğimden beri insanların bana çok iyi davrandığını belirtmek de önemli. Geleli altı ay olduktan sonra üniversite dersleri başladı. Ben üniversiteyi uluslararası ilişkiler bölümü ile başladım. Daha önceden üniversite başlayınca çok arkadaşım olacağını hayal ediyordum ama yanılıyordum. Şimdi birkaç sınıf arkadaşlarım var. Ayrıca çok hoş insanlardır, iyi ki tanıştım. Bana çok yardımcı oluyorlar ve anlamadığım her şeyi açıklıyorlar. Kısacası çok arkadaş edinmekten iyi arkadaş edinmek lazım olduğunu anladım. Türkiye'de ilk yılım biraz sıkıntılı ve stresli geçse de kendimi çok iyi hissediyorum ve bu yılı asla

unutamayacağımı düşünüyorum. Her neyse aylar sonra Türkçeyi iyi derecede öğrendim ve Türkiye'yi gezdim. Birçok şehire gittim, bunlardan Ankara, Kayseri, Sivas, Tokat, Kars, Kastamonu, Kütahya, Çanakkale, Bitlis, Malazgirt, Batman, Burdur, İzmir, İstanbul, Sakarya, Bilecik, Eskişehir VS. Türkiye uzun bir geçmişe sahip bir ülkedir. Çok sayıda anıt ve eski eserler gördüm. Ülkenin her köşesi başka güzelliği sahip ve başka kültür türü vardır. Yaşam tarzı ülkem Çad'daki yaşam tarzından çok farklı. Şimdi birkaç şeye alıştım ama ilk geldiğimde kafamda soru işaret vardı, ırkçılık ve din konusunda. Ama öyle bir durum söz konusu olmadığını öğrenince kendimi evde gibi hissediyorum. Zira Türkler hoş ve sıcakkanlı insanlardır, bizlere yabancı bile demiyorlar. Bizi misafir olarak görüyorlar. Özellikle onlarla toplumsal ve kültürel ilişkileri iyi bir şekilde kurabiliyoruz. Ben de Türk kültürünü tanımak istiyordum ve buraların bir parçası olmak için Türk dili ve kültürü iyi derecede öğrenmek ve anlamak gerektiğini düşünüyorum. Bugün çok şanslı olduğumu düşünüyorum ve Türkiye'de olmaktan memnuniyet duyuyorum. Türkiye'ye gelmeden önce de hakkında bilgim vardı, çok güzel bir ülke olduğunu okumuştum. Ayrıca Türk insanları merhametli olduğunu bilgi edinmiştim ama bu kadar da tahmin etmemiştim. İnsanlar birbirine yardımcı oluyor. Halkın ruhu ve vatan sevgisine hayranım. Türk halk müziği çok severim. Türk mutfağı da çok beğendim özellikle doğu yemeklerine bayılıyorum mesela etli pilav ve kebab çok

tercih ettiğim yemeklerdir. Karabük'te ufak tefek sıkıntılar olsa da insanları çok güzel ve yaşam temposu daha sakin ve uygun olduğu için seviyorum. Bence Karabük tam da öğrenciye göre bir yerdir çünkü hem ucuz hem de kalabalık değil, daha da önemlisi trafik ve inşaat yoğun olmadığı için büyük şehirlerden daha çok burayı tercih ederim çünkü ben küçükken küçük bir köyde yaşıyordum. Burada yaşamamanın bir diğer avantajı da Karabük üniversitesidir. Bir dünya üniversitesinde okumak mutluluk vericidir. Öğrencilerin eğitimlerine devam etmek isterlerse bile seçebilecekleri birçok fırsat vardır.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

BEKİR BARUT

Ben Bekir Barut, 1994 yılında Mersin'in Tarsus ilçesinde doğdum. İlkokul, ortaokul ve lise eğitimimi bu şehirde tamamladıktan sonra lisans eğitimime başlamak ve bitirmek üzere Karabük'e geldim. Karabük Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümünü başarıyla tamamladım. Ayrıca bu süreçte tiyatroya ve yazarlığa olan ilgim had safhaya ulaştı ve bu alanda somut adımlar atmak istedim. Üniversite bünyesinde başrol ve yan rol olmak üzere çeşitli oyunlarda yer aldım. Diğer yandan yazdığım "Giyotin" isimli oyunu üniversite sahnesinde sergileme fırsatını ekip olarak yakaladık.

Şu anda Mersin'de bir firmada üretim mühendisi olarak çalışmaktayım. Aynı zamanda, iş hayatından arta kalan zamanlarımda hem tiyatroyla hem de yazmakla içli dışlıyım.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

KELE'BEK

Bek bir sabah uyandığında kendini kozasına hapsolmuş bir tırtıl olarak buldu. Dört hafta larvasında kalmasının ardından, baharın gelişiyle kabuklarından arınma zamanı gelmişti. Kısa süreli çırpınmaların ardından havada kalmaya ve kanat çırpıtıkça uçmaya başladı. Uçmayı, kendi gökyüzünde zikzaklar çizmeler takip etti. Narin vücudu uzun süreli çırpınmaları kaldıramıyor hemen bir yere konma ihtiyacı hissediyordu. Baharın taze güneşine kanıp da açan çiçekler, ilk adresi oluyordu Bek'in. Her gün sürünerek yaşamaktansa, kanat çırparak yaşamak daha cezbedici gelmişti sanki ona. Zira normal hayatında asgari ücretle geçinirken, hayatta kalması için daha fazla çırpınması gerektiğinin de bilinceydi.

Hem zaman geçmek bilmiyor hem de bir günlük ömrü tükeniyordu. Yapmak istediği onca şeyi bir güne nasıl sığdıracağı konusunda şüpheleri her geçen dakika artmaktaydı. Tüm bu bilinmezlik içerisinde düşündü, "Tanrım, ömrümden geçen ilk bahar bu değil, son bahar da bu olmaz umarım."

Bek iyice gökyüzüne yükseldi. Etrafındaki kuşlar onun için risk olsa da zaten bir günlük ömrünün bir gününü de tamamlamak üzere olduğu için fazla aldırış etmiyordu...

Bek gökyüzünde süzülürken, kanatlarında takati kalmadığını fark etti, sanki kanat çırpması havada

durmasını sağlamıyordu...Ağır ağır düşüyor ve elinden bir şey gelmiyordu. Ömründe sahip olduğu o tek gün de bitmiş miydi? Oysa yapacak ne çok şeyi vardı...Birden ortalık hiç olmadığı kadar karardı. Ölmüş müydü yoksa? Göz gözü görmüyordu...

Bek bir anda sıçrayarak gözünü açtı ve yatağında doğruldu... Gördüğü güzel bir rüya mıydı yoksa kâbus muydu çözemedi. Kelebek olmaktan memnun kalsa da ömrünün son günü olması onu endişelendirmişti. Hemen kalktı, günlüğünün başına geçti ve yazmaya başladı.

“Ömür dediğin bir gündür o da bugündür”

*Bu Bizim
Hikayemiz!*

CANER MORKOÇ

İsmim Caner, soyismim ise Morkoç, 22 yaşındayım ve doğma büyüme istanbulluyum, ilk, orta ve lise öğrenimimi yaşadığım şehir İstanbul'da tamamladım, şimdilerde ise Karabük Üniversitesinde okumaktayım, Karabük Üniversitesinde Tarih bölümünün son sınıf öğrencisiyim, Tarih okumayı küçüklüğümünden beri çok sevdiğim için bu bölümü okumaya karar verdim aynı zamanda eski ve tarihi yapıları gezmeyi ve fotoğraflarını çekmeyi çok seviyorum. Okuduğum bölümüm dışında Psikolojiye, Edebiyata ve Arkeolojiye de fazlasıyla ilgim var. Boş zamanlarımda özellikle roman okumayı çok seviyorum ki zaten bu sebeble bir süreden beri birşeyler yazmaya gayret gösteriyordum ve bu yarışmanın duyurusunu gördüğümde, benim de kendi deneyimlerimle birşeyler yazabileceğimi düşündüm, ayrıca okuduğum romanların ağır dili olanları ve farsça-arapça kelimeleri fazla kullanmış olanları ilgimi daha bir celbetti ve bir yandan okuduğum kitabın olay örgüsünü yeni öğrendiğim kelimelerle süslerken diğer yandan ise lügatıma telaffuzu güzel olan yeni kelimeler katmış oluyordum. Daha sonra düşündüm de yazmaya çalışacağım hikayemde bu tarz kelimelere yer verirsem hem ifade etmek istediklerimi dikkat çekici bir yolla karşı tarafa aktarmış olucaktım hem de belki de telaffuzu güzel olan bu kelimeleri birkaç kişinin öğrenmesine sebep olucaktım. Hikayemi yazmaya başladığımda, hoşuma giden ve anlamları pek bilinmeyen bu kelimeleri anlamlarıyla bir araya topladım ve yazacağım hikayemi satırlara dökmeye başladıktan sonra bu kelimeleri elimden geldiğince uygun yerlerde kullanmaya çalıştım ve daha sonra anlamı bilinmese bile okunduğunda kulağa çok hoş geldiğini anladım ve hikayemi bu şekilde yazıp bitirmeye karar verdim.

Vaktini ayırıp hikayemi okuyan herkese teşekkür ediyorum.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

SEN VE BEN

Benim hikayem; Karabük Üniversitesinin bir fakültesinde farklı bölümlerden öğrencilerin aldığı ortak seçmeli bir derste başladı. Ocak ayında olduğumuz için hava oldukça soğuktu ve ders 8:50'de başlayacağı için haliyle erken kalkmıştım, daha fazla uyuyabilmek maksadıyla daha geç uyanıyor ve yurdun yemekhanesinden poğaçalar alıyor ve derse bu şekilde gidiyordum, sınıfa giriş yaptıktan sonra en arkada uykumu alamamış olmanın mahmurluğuyla yarı uyanık derse iştirak etmeye çalışırdım fakat bunda pek muvaffak olabildiğimi söyleyemem. Hayatım pek eğlenceliydi diyemem ama her hafta bir gün katıldığım bu dersten tanıştığım biriyle, yaşanacak inkışaf beni bit-tabii mutlu edicekti. Tanışmamız biraz farklı olsa da ilk görüşmemiz, ortak aldığımız dersin sınavının olduğu gündü ve dört kişi olarak oturacağımız kafeye girdiğimde ve onu ilk gördüğümde içimde muamma hisler beliriverdiğini pek tabii anlamıştım. Onu gördüğümde üzerinde deve tüyü renginde uzun ve kalın bir parke ayaklarında siyah deri çizmeler vardı, selamlaşıp yanındaki sandalyeye oturduğumda onun ne kadar güler yüzlü ve konuşkan biri olduğunu idrak etmem pek uzun sürmedi, birkaç on dakika sınav hakkında malumat alışverişi yaptıktan sonra sohpete koyulduk ve birbirimizden bahsederek durduk. Sol tarafımda oturan bu mahlukat daha ilk dakikadan ilgimi çekmeyi başarmıştı, başlarda sessiz kalıp onu dikkatlice teşrih

ettim, ilk tahminlerime göre kendisi açıksözlü, lafını esirgemeyen, çok konuşkan, müşfik ve hoşsohbet birisiydi. Ben daha ilk andan itibaren fazla sessiz kalarak iyi bir izlenim bırakamadım. Üzerimde sanki, yaşlı ve yaşamaktan sıkılmış bir insanın tükenmişliği vardı, tarumar bir vaziyetteydim. Karşımdaki en heveskar insanı bile sıkıcılığım ve soğukluğumla takattsiz ve perişan bir hale sokabilirdim. Kafeden çıkmış ve hafif bir halde çiseleyen yağmurun altında okula yürüme halindeydik, iki kişi olarak ayrılmıştık ve ben ruhumda derin bir tesir bırakacak o insanla beraber yürümeye koyulmuştum. Yoldayken bu soğukluğumu tasfiye edebilmek uğruna sohbet edebilmeye ihtimam gösterdim fakat üzerimdeki bu stres ve baskı pek tabi bana tasallut olan kifayetsizliği zinhar ortadan kaldırmaya yeterli gelmedi. Sınav salonunda bana yer ayırmıştı lakin içimde sebebini tam olarak teşhis edemediğim bir huysuzluk ve müessir bir vaziyet hakimdi, sınava hakikaten çalışmıştım ama soruları yaparken bile onu düşünmeden edemiyordum, birdenbire hayatıma girmiş olmasının verdiği üzerimdeki sersemlik kati surette beni terk edip gitmiyordu. Sınavını bitirdiğini ve kağıdını sınıf mümessiline teslim etmeye gittiğini gördüm ve hemen yürüyüşünü seyre daldım, dikkati bana doğru olsa ki müspet bakışlarla ona baktığımı görünce gülümseyerek karşılık verdi, bende aynı şekilde karşılık vererek tebessüm ettim. Sınıf kapısında beklerken buldum onu, bana ilgisi olduğu pak aşıkardı ama benim hal ve tavırlarım onda pek

olumlu neticeler bırakmamıştı, onun müşfik ve sevecen tavırlarına mukabele edememiş ve hüviyetimi pek belli edememiştım. Sınavın ardından onu kapıda heyecanlı ve hevesli gözlerle beklerken bulduğumda, birkaç kısa sınav muhakemesi yaptıktan sonra sonraki sınavıma gitmek için müsaade istedim ve ayrıldım. Tanışmamız ve ilk görüştüğümüz gün tıpkı bu şekildeydi tam bir fiyasko denilebilirdi. Sınavlara daha ehemmiyet vermişim ve onlardan yüksek not ile geçmişim fakat bana böylesine ihtimam gösteren birisine normalden fazlasıyla hilaf tavırlar sergilemişim. Güz dönemi bitmiş ve herkes yaşadığı şehre dönmüştü, bu fasılada ara ara onu tefekkür ettim, mamafih yalnız bir defa yazdım ve tavırları tıpkı hakettiğim gibiydi, daha sonra Bahar dönemi başlayana dek irtibatı sürdüremedim. Ara tatildeyken her zaman olmasa da dimağında tezahür eden onun suretinden başkası değildi, bazen muntazam sesini ve konuşmasını zihnimde tasavvur ederken bazı zamanlarda ise muhayyilemi kuvvetlendirecek derecede kendisine mahsus görüntüsünü düşünmeden duramadım. Onun benim yadımda bıraktığı diğer bir tesir ise işgüzar ve son derece sorumluluk sahibi biri olması,hedefleri olmasıydı. Bahar yarıyılı başlayıp öğrenciler Karabük'e dönmeye başlar başlamaz, yazdım ilgi göstermeye başladım ve bu hallerim öncekileriyle muhtelif olduğu için binaenaleyh onda bir hayrete sebebiyet verdi, ne yalan söylüyeyim ondaki bu şaşkınlığı ve hayreti ortadan kaldırmam aylarımı alıcaktı.

Başbaşa buluştuğumuz ilk görüşmemizde karşı karşıya oturmuş, birbirimizden bahsediyorduk, onu tanıdıkça ne kadar hüsn-ü niyet biri olduğunu daha iyi anlıyordum. Konu ailelere geldiğinde, günün belki yirmi üç saati tebessüm eksik olmayan çehresinde müessir bir hüznün belirivermişti, bir problem olduğumu filhakika anlamıştım, ben bunları zihnimde tahayyül ederken birdenbire, baktıkça bakasım geldiği ve seyre daldıkça beni içten içe mutlu eden koyu kahverengi ve adeta boncuğu andıran gözleri ve gözkapakları müşkül bir halde gözyaşıyla dolmuştu ve ardından ise babasının vefat ettiğini söyledi ama soranlara açıklama yapmakla uğraşmak yerine emekli olduğunu söylediğini, demekle yetindi, bu sözler dudaklarından dökültükten sonra hızlıca kendini topladı, göz torbalarında biriken ve dökülmeyi bekleyen yaşları hızlıca ortadan kaldırdı ve çehresinde tekrardan tebessüm beliriverdi, işte o an onun acılar çekmiş olduğunu ama dimdik güçlü bir halde ayakta kalmaya çalıştığını idrak ettim ve hülâsa onun samimiyetine kalbimle inandım. Ben eskiye nazaran daha ilgili ve ihtimamlıydım birlikte vakit geçirmeye başladıkça benim içten içe beğenme ve hoş bulmam zamanla daha da arttı fakat aramızda büyük bir fark vardı; onun hasleti çok açıksözlü olması ve kırıp dökmekten korkmadan herşeyi ikrar edebilmesiydi, ben ona göre daha az konuşan ve düşünmeden zikretmeyen biriydim bu büyük fark bir sakınca oluşturmaz diye tahmin ettim.

Günler ardı arkasına geçiyor, baharın gelmesiyle Karabük'ün her yeri yemyeşil olmuştu, kampüsün içerisi hafif esen rüzgarın ağaçların dallarına çarpmasıyla oluşturduğu hışırtı ve kuş cıvıltıları insanı çimlere yayılıp saatlerce bu vaktin keyfini çıkarmak konusunda ikna ediyordu. Artık onunla okul içinde ders aralarında görüşüyorduk: birlikte ördeklerin olduğu havuzun oraya gidiyor çimlerde oturup sohbet ediyorduk, tavşanların kafesinin önünde onlara kopardığımız çimenleri yediriyorduk, ilahiyat fakültesinin yukarısındaki kamelyalarda oturuyorduk, O'nunla boş yolda manasız bir vaziyette yürümek bile benim için alelade bir durum değildi, tanıştığımızda üstüme çökmüş ve hüviyetimi aşkar ettirmeyen buhran bulutları yavaştan dağılmaya başlamıştı bile hepsi seninle vakit geçirmek sayesindeydi. Sanki daha önceden ruhum bir yerde sıkışmış kurtarılmayı bekleyen aciz bir haldeydi de sen hiç beklemediğim bir vakitte bana yardıma koşmuş hayatımı manalı ve muntazam bir hale sokmaya gelmiştin. Zamanla arkadaşlarıyla da tanıştım ve muhitin hakkında malumat sahibi olmuştum, arkadaşlarının arasından karar verici ve lider ruhlu bir yapıya sahip olduğunu zamanla anlamıştım. Sanki yeniden tevellüt etmiş ve yaşamaya yeni baştan başlamış gibiydim artık seninle vakit geçirmek için can atıyor her fırsatta yan yana gelmek istiyordum. Her gün olmasa bile birkaç günde bir seninle görüşmeye çalışıyordum, ama mesajlaşmayı ve geceleri telefonla

konuşmayı ihmal etmiyordum, ne kadar garip değil mi sıkıcı ve boğucu yaşantımı bir kişi nasıl oldu da böylesine heyecanlı ve hevesli bir hale getirebildi. Bazı zamanlarda herhangi bir konuda münakaşa ettiğimiz oluyordu ve ben mesajda konuyu uzatmayıp bu problemi yüz yüze görüşmeye çalışıyordum, çünkü biliyordum ki yazışırken tahammülünü zorlasam bile yan yana olduğumuzda sorunu nasıl suhuletle karşılayıp nasıl teveccüh göstereceğini biliyordum, ve yan yana olup iki tebessüm ve sorunu aşmaya yönelik sohbet bütün problemi tasfiye edip herşeyi raylara koymaya yeterli oluyordu. Bir haftasonu bisiklet turu yapmayı kararlaştırdık bu fikrin müsebbibi bendim, evvelki günden bisikletleri ayırttırdım, sabah erken kalkıp Safranboluda toplandık ben ve yakın bir arkadaşım, o ve dört arkadaşıyla birlikte bisikletlere atlayıp dağ bayır turlamaya başladık, o gün bir nehir kenarında piknik yaptık hatta senin teşvik ve tavsiyenle bir oyun oynayıp eğlendik. Akşamüstü olunca bisikletleri teslim ettikten sonra Safranbolunun sokaklarında birlikte yürüdük, sen koluma girmiştin ve ben sanki ordusu büyük bir zafer kazanmış, muzaffer komutanlar kadar müsterih ve karşısında hiçbir güç duramayacak hükümdarlar kadar muktedir bir vaziyetteydim, sen sadece koluma girdiğin ve birlikte yürüdüğümüz için tüm bunları hissetmiştim, bu kadar naçizane bir hareket bile bana öylesine mukaddes ve heyecan verici geliyordu ki...

Günler geçiyor ve ben mütemadiyen seninle geçirdiğim zamanların tadına doyamıyordum, bana okumam için bir kitabını vermiştin, ve bende ilk tanıştığımız zamanlardaki beyhude ve manasız tavırlarım sebebiyetiyle sana armağan bir kitap almayı düşünmüştüm. Bir gün akşamüstüne doğru buluşmayı kararlaştırdık ve yanımızda birer arkadaşımızı da getirdik, ardından o ve arkadaşının getirdiği yiyeceklerle piknik yaptık ve oyun oynadık, o akşam ilk defa senin elini tutma şerefine nail olmuşum, ellerin benimkinden bir miktar küçük ama benimkiler gibi zayıf olmayan hafif tombul ellere sahiptin, elini tutmaya başladıktan sonra zaman kavramı artık benim için hiçbir ehemmiyet ifade etmemekteydi, kalbimin çarpıntısı bir vakit düzensiz atmaya başladı ve mamafih uzun vakit yavaşlamayı reddetti, bu süre zarfında ara sıra farketirmeden, sıkıca tuttuğum o yumuşacık ve sıcacık ellerinin, bende yarattığı tesir sebebiyetiyle dikkatimi başka herhangi birşeye veremiyordum, ve elimizi ayırdıktan sonra adeta vücudumun bir parçası koparılmış gibi bir hissiyata kapılan dimağım, kati surette iktifa edemiyordu. Bu gece sona erdiğinde ve başımı yastığıma koyarken zihnimde vızır vızır dolaşan düşünceler arasında dikkatimi çeken tek bir şey vardı, seninle geçirdiğim zamanlar sebebiyetiyle sıkışmış kalmış olan ruhumun nasıl müsterih vaziyete kavuştuğuydu, son derece muvaffakiyetli bir durumdaydım, bazı geceler düşünüyordum da hülasa ona denk gelene kadar nasıl bir

yaşantım vardı, hayret ediyordum doğrusu. Bazı zamanlarda biraz fazla bağlandığımı düşünür kendimden istikrah ettiğimde olurdu ama benim ilgim ve heveskar duruşuma o da mukabele ediyordu. Ertesi gün çok farklı bambaşka bir gün olucaktı...

Ertesi gün çalışma salonunda beni beklemeye koyulmuştu, gecikmeli olsa da yanına gelmiş karşısına oturmuştum, güya orada oturma gerekçemiz yaklaşan sınavlara çalışmaya başlamaktı lakin onun bariz bakışları sebebiyetiyle fevkal-beşer çehresini müşahede etmeden duramıyor, çıt dahi çıkmayan salonda birbirimize tebessüm ederek anlaşılmaya çalışıyorduk, arada bir de yanındaki arkadaşının kulağına yaklaşıyor ve gözleri bende olmak suretiyle kuvvetle muhtemel benim hakkımda birşeyler söylüyordu. Onun efsunkar bakışları hülasa beni ziyadesiyle dilhuş etmişti, bu gayri-ihtiyari ve pek muhtemel durumumuz halet-i ruhiyemizi fazlasıyla muvaffak etmişti. Daha sonra dersliklere gitmek üzere oradan ayrıldık, eğer ki akşamüzerine doğru işiteceğimiz haberi, pek mümkün değil ama önceden bilebilseydim pek çok şeyler için olduğumdan daha muteaccil ve munis tavırlar içerisine bürünmek ister ve içimde bu haberi işittikten sonra vuku bulacak nedameti ve mihneti biraz olsun tasfiye etmiş olmak isterdim. Akşamüzeri olmuş ikamet etmiş olduğumuz yurtlarımıza gitmiş idik ki o haberi işitmiş ve oldukça müteessir ve taaccüb hissiyatlar

içerisine girmiştik. Dünyaya yayılmaya başlamış ve sonunda ülkemizde de görülen bir mikrop türü tüm eğitim kurumlarını tatil ettirmişti, benim üzüntüm ise ciğerparemden ayrılacak olmamın ruhumda açacağı yaradan korkmaktan ötürü gelmekteydi. Bu kara haber işitildikten sonra bir daha görüşme şansımız olamadı ve yaşadığımız şehirlere; ben İstanbul'a o ise Sakarya'ya döndü fakat ben halet-i ruhiyemi ne bu endişe verici mikrop sebebiyetiyle ne de onunla ayrı kalmanın ruhumda uyandıracığı canhıraş hissiyatları teselli etmeye gayret gösteriyordum. Aksine bedbin bir hale bürünmeye hiç gerek yoktu haddizatında bu hüviyeti teşhis edilemeyen virüs birden peyda olmuştu ama elbet bir şifası bulunacak ve tekrar vuslata erecektik. Dimağımı ve kalbimi mütemadiyen bu sözleri ikrar ederek teselli ediyor ve az da olsa sakinleştirebiliyordum, yaşadığımız şehirlere döndükten sonra iletişimi devam ettirdik, lakin yüz yüze olduğu gibi sorunsuz değil, aksine bazı konularda münakaşa ediyor ve keza bazen küsüyorduk, tanışıp birlikte vakit geçirmek için bir aydan az süremiz olmuştu, ve o benim zevahirime duyduğu hayranlık sebebiyetiyle, ben ise tanıma ve hoşuma gitme fasılasında, birbirimizin kötü ve zıt yönlerini hiç idrak edememiştik. Birbirimizin istidatlarından bahsedecek olursak ben vakar, metanetli, itidal fakat nazikane bir hüviyete sahiptim, tefekkür ettiklerimi akıl süzgecimden geçirmeden konuşmayan velhasıl açıksözlü değildim, filhakika başlarda soğuk

görünürüm ama halisane oldukça pek tabi sıcak birisine intikal ederim, işgüzar, çalışkan ve merdümگیرiz biri olduğumu ifade edebilirim. Ondan bahsetmek gerekirse, O'nun mahiyet ve hususiyetleri; son derece tebessüm savuran, gözünün içine bakınca yaşama sevinci fazlasıyla belli olan, zeyrek ve munis bir yapıya sahip olması, zannediyorum ki bunlar benim en hoşuma giden itiyadlarındandı, günden güne artan hayranlığım sebebiyetiyle ondaki hilaf hususiyetlerini göremedim fakat kendisi nazende bir yapıda, müşkülpesent bir vaziyette olması sanırım onu en çekilmez kılan itiyadları arasında sayılabilir, perdebirun bir yapıya sahip olması da zaten birbirimizi en başkalaştıran hususların başında geliyordu. Vakit geçirebilecek az süremiz olmasına rağmen ve bundan sonra hatrı sayılır bir mesafe sebebiyle uzun vakit görüşemeyecektik, filhakika ne muhtelif itiyadlar ne de mesafe beni yıldırmadı, gönlüme ateş çoktan düşmüştü bile, bu müşkül ve külfetli zamanlarda tüm salahiyet bendeydi, mesafemiz zaten uzaktı ama günden güne sanki ellerimden kayıp da gidiyordu, sürekli belli belirsiz konularda tartışıyor ve aramız bozuluyordu. Günler mütemadiyen birbiri ardına geçiyordu ve ben o'nun Karabük'deki halinden eser kalmadığının filhakika farkındaydım, mesafe sebebiyetiyle mi yoksa başka bir sebepten ötürü müydü, anlayamıyordum beni teveccühünden mahrum bırakıyordu ben ise ilk taarüfümüzde ki manasız ve hoş olmayan hallerim

yüzünden nadimane bir hale bürünmeye, her geçen vakit daha fazla yöneliyordum. Diğer yandan ise ortaya çıkan ve her geçen gün daha fazla insana bulaşan daha çok kişiyi öldüren ateşli hastalık tüm insanları bir korku ve çaresizlik içine sokmuştu, herkes afiyetini muhafaza etmek sebebiyle çok temkinli oluyor ve birçok şeyden kendini mahrum bırakıyordu. Benim üzerimde ise hastalığın yarattığı endişe hakimken bir de canparemden ayrılmanın mihneti tüm bedenimi kaplamıştı, aslında bir ara onu görmek için yanına gitmeyi düşünsem de, ne idüğü belirsiz bir hastalık peyda olmuşken ve tüm insanlık bim-i can derdine düşmüşken ben cesurane ve bi-perva tavırlara bürünüp sonumu düşünmeden vuslat yolunda aciz bir hale düşebileceğimi akıl edip bundan vazgeçtim. Bu içinde bulunduğumuz mesafe-i azime hali benim halet-i ruhiyeme tasallut olmuştu kalbime ve ruhuma metanet sağlamaya çalışıyordum, evet mesafat uzak olabilirdi ama vuslatı tasavvur ederek tesanüd-ü manevimizi kavuşana kadar sağlamalıydık haddizatında ben ona kavuşabilmek ümidiyle müddet-i medide bekleyebilirdim öyle de yapacaktım zaten, ama o manasını idrak edemediğim bir garabet içerisindeydi bariz bir mihnet olduğu çok belliydi, acaib bir halde benimle iştigal olmayı bırakmıştı ve haftalar geçiyor hastalık daha çok insana yayılıyor ve biz daha da uzaklaşıyorduk. Birlikte geçirdiğimiz anlarda bana bakan o kahve rengindeki boncuk gözlerini, ince kaşlarını, gülümsediğinde hafif kısılan ve gözlerinin altında oluşan

göz torbalarını andıran çizgileri, tebessüm ettiğinde yüzündeki kasılan burundan ağıza doğru oluşan yarım ay şeklindeki çizgiyi, çehresini fevkalbeşer bir hale sokan gülgüne yanakları, sol bileğine takmayı asla unutmadığı gümüş renkli dijital kol saatini, hafif tombul ellerini, somurttuğunda veya canı sıkıldığında büzülen ve bükülen dudaklarını, özellikle güneşli havalarda kullanmayı ihmal etmediği kalın ve büyük camlı güneş gözlüklerini, ve karşı karşıya geldiğimizde sevincinden hep kaçamak ama etkili tebessümler sergilemesini, hayranlıkla, çıkan tüm kelimeleri dikkatlice işitmeye gayret gösterdiğim dudaklarından ismimi zikrettiği her an sanki, başlarda hüviyetimi aşikar ettirmeyen ve adeta ruhumu sıkıştırmış olan, beni zifiri karanlık bir mağaraya hapsolmuş durumdan biraz daha fazla kurtarmayı başarıyordu, nasıl ki 22 senedir civarımdaki her insanın söylediği isim sadece O'nun dudaklarından dökülen kelimelerle böylesine hayat buluyor, nasıl bu denli ehemmiyetli bir hale bürünüyordu, benim için böyle mühim bir hal alıyordu, nasıl ki böylesine ruhumu feraha kavuşturuyordu, hiç birini anlayamıyordum, hayranlığımın çehremde bıraktığı şaşkınlığı yarım ve tatlı bir tebessümle gizlemeye çalışıyordum, çoğu zaman bu şaşkınlığı yaşıyor ve her geçen günün ardından mütemadiyen dilhuş bir aşık haline bürünüyordum. Belki de ruh eşimi bulmuş olabilirdim bu hastalığın birdenbire ortaya hasıl olması bana reva mıydı böyle, şimdi bana sabırlı olmak ve tahammüllü davranıp

hastalığın azalmasını kontrol altına alınmasını beklemek ardından ise vuslata ulaşma yolunda çaba safetmek düşerdi. Bazı geceler alem-i rüyamda buluşmuş olduğumuzu görürdüm ve pek bahtiyar olurdum fakat uyandığımda ve bunun alem-i manadan başka bir şey olmadığını idrak ettiğimde ise bedbahtlığım karşısında kendimden istikrah ederdim. Elimde ondan geriye kalan; okumam için bana verdiği bir adet kitap, üzerinde küçük yeşil taşlarla süslü minik bir toka ve ona hediye olarak aldığım bir kitap vardı. Günler, haftalar hatta aylar geçiyordu ve artık hastalık insanları çok daha az korkutuyordu ve rehavet herkesin daha tamahkar davranmasına sebep oluyordu, ve meşakkatli de olsa bir görüşme imkanımız olucaktı, ama benim daha şimdiden içim içime sığmıyor, uçmayı yeni öğrenmeye başlamış olan bir kuşun kafesinin kapısı açılacak da ne yapacağını tam bilemiyor oluşunun ve yaşadığı müheyyicliğinin kurbanı olmasında korkan bir haleti ruhiye durumuna bürünmüş ve daha şimdiden onunla görüşmek için günleri saymaya başlamış hatta ne zikredeceğimin planlarını da dimağimde tefekkür etmek suretiyle karar vermeye gayret göstermeye başlamıştım. Bazı geceler ise yaşadığım özlemin ruhumda uyandırdığı canhıraş hissiyatları bir müddet olsun dizginleyebilmek uğruna bende olan tokasına uzun uzun bakar ve içime sığmayan aşk-ı mecazimin zihnimde bıraktığı tesirin mertebesini farkedince kendimde, ona ulaşabilmek uğruna herşeyi

yapabileceğimi aklıma getirince bedenimin her tarafında bir anda ürperme hisseder ve geldiğim durum sebebiyetiyle kendimden kısa süreliğine korkardım lakin bu endişe ve ürperme; onun muntazam görüntüsünü, adeta dökülen her kelimesiyle beni büyülercesine bir etki bırakan dudaklarını, çehresini mukaddes bir hale bürüyen ve benim her seyre daldığımda kendimi kaybettiğim koyu kahverengi yuvarlak boncuğumsu gözlerini, her tebessüm savurduğunda yüzünde beliriveren ve hepsinin yerini ve şeklini ezberlediğim yüz hatlarını, zihnimde canlandırmam kısa süreliğine düştüğüm tedehhüş haliyesinden beni pek muhtemel hiç zorluk çekmeden çıkarıyor ve yaşadığım iksirarı tasfiye etmeye yeterli oluyordu. Aşk nasıl birşeydi böyle: en son kendimi yurt ile üniversite arasında monoton ve tekdüze bir hayat yaşayan biri olarak hatırlarken şimdi ise hissettiğim sevginin bana yaptıramayacağı pek az şey vardı. Bir süredir uzakta olmamız, O'na yani mahpareme duyduğum aşkı azaltmak şöyle dursun gitgide arttıyordu, böylesine meftun bir hale bürünmem beni endişeye sokuyor ve agah yapımı her geçen gün daha fazla bertaraf ediyor beni zebun bir hale düşürüyordu. O'nun, gülnaremin suretini zihnimde tasavvur etmeyi, yadımdaki anılarımızı tekrar tekrar dimağıma getirip, içinde bulunduğumuz hicranı hafifletmeye çalışıyor diğer yandan ise ruhumu bahtiyar bir hale sokuyor ve kısa süreliğine kendimi mesud etmeye çalışıyordum. Bazı zamanlarda telefonla konuşuyorduk ve ben dilrubamın yanında, onun nigh-

fürüz bakışları nasıl havsalama taarruz ediyor ve beni ne denli tesirli bir hayrete sürüklüyor ise telefonda onun sesini işittiğimde de yar divanesi bir zebun olmaya velhasıl ikrar etmek gerekirse perestiş bir hale bürünmeye devam ediyordum. Bu kadar sevmek beni endişeye sürüklüyordu, filhakika biliyordum ki hiçbir aşk sonsuza dek sürmüyordu ve payidar olmayan bir şey için böylesine itidalsiz bir halde devam edersem bir gün dide-berih ve dilhun bir duruma düşüp, mütemadiyen O'na duyduğum sevgi ve sadakat sebebiyetiyle muazzeb biri olarak perişan olmak istemiordum, kim bilir belki de fazla vehmediyordum, fakat yegane olan şey şu ki, ister mahsus zevahire isterse haslet itiyata dayansın, bütün aşklar bir gün infilak ediyor ve geriye zaruri bir vaveyla, ve vuku bulan matem sebebiyle mecalsiz ve mükedder iki kişi kalıyor, zaman bu azabı dindiriyor ama dimağlardaki hakayıklar uzun müddet tasfiye olmuyor, meftun ve dilhuş taraflardan geriye, canhıraş ve dilhun şahıslar vuku buluyor. Lakin herşeye rağmen birisini sevebilmek ve tüm teslimiyetle ona kendini adayabilmek bu dünyanın en badire ama en hoş hislerinden birisi şüphesiz. Hiçkimse, müşahede edip mahiyetine hayran kaldığı ciğerparesinden bimar-dil bir halde ayrılmak istemiyor ama gelinen inkışaf halet-i ruhiyeyi öyle müşkül bir hale getiriyor ki isticrarı devam ettirmek insanı muazzeb ve muzdarib bir ahval içerisinde bi-çare ve takatsiz bırakıyor. Belki de bedbinlik içime işlenmişti ama aramızı bozan bu durumu vuslata erdikten sonra tam aksi

yönüne çevirebilirdim, elzem olan şey görüşebilmemizdi ve bu artık gayri-kabil bir hal olmaktan çıkmıştı, ciğerpareme kavuşabilmek için günleri sayıyor, dimağım heyecanla doluyordu, azimkar bir meftun olarak benim için müfrit ehemmiyetli olan görüşebilmek ve aylardır ondan uzak olmama rağmen hiç bir an aklımdan çıkaramadığım ahu bakışlarını, O'nun, henüz tanıştığım ilk zamanlardan beri fevkalade bir biçimde dikkatimi celb ettiğini, çehresini her tahayyül ettiğimde yüzümde beliriveren tebessümü ve ruhumu ziyadesiyle bahtiyar eden bu hissi, kulaklarımı O'nun dudaklarından hoşnevasıyla dökülen kelimeleri duyamadığı zamanlarda zor zabt ettiğimi, birlikte geçirdiğimiz zamanlarda müptelası olduğum hoşsohpetini özlediğimi ve daha içimde olan tüm hissiyatlarımı feryad-u fizar ederek dilrubama haykırmak istiyordum. Mahbubemden hiçbir vakit ayrı kalmamak istiyordum, muarefe ettiğimiz ilk gün içime zerre kadar düşen hiss-i heyecan mütemadiyen ilerleyen fasılalarda tenebbüt etmiş ve bir lahza olsun zihnimi onunla meşgul etmeyi durduramamış ve salahiyetim dışı olarak gitgide artan taaşşukumu kontrol edemez olmuştum, şimdiyse dilnişin bir haldeydim ve cüdayı aklıma getirmek bile istemiyor, çok kısa da olsa tezayülümüzü muhayyilemde canlandırmaya çalıştığımda ciğerlerime daha fazla nefes almak istiyor, bedenimde oluşan ürpermeyi gidermeye çalışıyordum ama tüm bedenime sirayet eden bu dehşet verici durum benim metanetimi berdenbire tasfiye

edebiliyordu. O'nun yanına boş elle gitmek istemediğim için sevdiği bir yazarın bir kitabını almaya karar vermiştim, kitabın ismi “Sen ve Ben” idi. Günler geçmiş ve sonunda kavuşmamıza aylar değil saatler kalmıştı, hiç olmadığım kadar heveskardım, yolda giderken zihnimde konuşacaklarımı tasavvur ediyor, aylardır hicranın tezahür eylediği özlemimi ona sımsıkı sarılarak ve bir daha bırakmayarak ortadan kaldırmak istiyordum. O'nunla aylardır “Sen ve Ben” idik artık “Biz” olma vakti gelmişti. Sonunda şehir merkezine gelmiş ve meydana giriş yapmıştım, adımlarımı attıkça her adımda daha fazla heyecana kapılıyor ve buluşacağımız yere ulaştığımda onu beklemeye koyulmak üzere oturduğum bankta, üzerimde vuku bulan heyecanı idrak ettiğim her an kendimi daha fazla mecalsiz ve aciz hissediyordum. Hülasa son derece alelade bir durum bile benim nazarımda öylesine emr-i müheyyic bir haldeydi ki, işte! Uzaktan bana doğru geldiğini görür görmez hemen ayaklandım ve bana doğru yürümesini büyük bir keyifle müşahade ediyor aynı zamanda yerinden çıkacakmışçasına hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum ve işte ayların ardından karşımdaydı ve o gözleriyle bana bakıyordu, sadece bu hisle bile iktifa edebilirdim iyice yanıma sokuldu ve hayranlıkla baktığım dudaklarıyla “Hoşgeldinnnnn” demişti...

EDA EZGİ YILMAZ

*Bu Bizim
Hikayemiz*

“

2001 yılında Bilecik/Bozüyük 'de doğdum. 3 çocuklu bir ailenin ortanca kızıyım. Bir ablam ve bir erkek kardeşim var. Üniversite 2. sınıftayım. Hayatta hep bir şey yazıp onu da kitap haline getirmek istemiştim. En sevdiğim hobilerimden biri Bir türlü fırsat olmadı. Sonun da böyle bir etkinlikle karşılaştım, çok mutluyum. Bu fırsatı bize veren Karabük Üniversitesi Sağlık, Kültür ve Spor Daire Başkanlığı'na teşekkür ediyorum.

”

'İnsan var insana yük olur, insan var insanın yükünü alır.'

13 yaşındaydım 8. Sınıfın ikinci dönemi rehber öğretmenimin yanına gittim. Hatıra defterime öğretmenime de yer ayırmıştım, yazmasını istedim. Yazıp verdi bana ve ne yazdığını bakmak için heyecanlanıyordum. Açıp okuduğumda bana çok güzel bir söz yazmıştı. Bunu yıllar sonra ne demek istediğini anladım. ' insan var insana yük olur, insan var insanın yükünü alır' bundan sonraki yaşamında yükünü hafifletecek insanlardan seçmen dileğiyle... Bu sözü 7 yıl oldu hala unutmadım ve aklımın hep bir köşesinde öyle kalacak. Bunu hayatıma ilke edindim hep. Ama zamanla okudukça farklı farklı anlamlar yükledim. Başarılı olmayı da bu sözde anlam buldum başarısızlığı da. Meğer insan kendinin de yükü olabilirmiş. En büyük engeli belki de kendisidir ve kendisi olup bunu fark edememesi en kötü olanı budur. Ben kendi engelimi yıllar sonra fark ettim. Korkaklık, güvensizlik... bu iki şey belki de basit gibi gözüken ama aldığım kararlarda da büyük etkisi olanlardan. Engellerimi kırmak uzun zaman aldı belki de en büyük kırılma noktası, üniversiteye başlamam oldu. Güvensizlik ve korkaklığı; üniversite ortamında, yurtlarda, arkadaş ortamında yenmeye başladım. Çünkü orda korktuğun zaman yanında ailen yok, güvensiz hissediyorsan da mecburen başa çıkman gerekiyor. Aslında her insan seçimlerinin sonucu yaşıyor. Yaptığı seçim ve kararlar sonucu ya kendine yük

oluyor, ya da yükünü hafifletiyor... Sizin de hayatınızda iyi seçimler yapmanızı ve sonucunda da yükünüzü almanız dileğiyle... Ancak bunu yapabilirsek mutlu ve huzurlu olabiliriz.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

ESMER ASLAN

*Bu Bizim
Hikayemiz!*

“

1997 Diyarbakır Çermik doğumlu. İlkokul-Lise Diyarbakır. 2017’de Adana MYO Çocuk Gelişimi Önlisans. 2020’de DGS ile Karabük Üniversitesi Çocuk Gelişimi.

”

HAZIR MIYIZ?

16 yaşlarındayım yaz ayındayız annemler yazın genelde yaylaya giderler. Hayvanları fazla olanlar uzaklara Erzurum, Kars vb. illere, az olanlar ise köye yakın ovaları tercih ederler. Ben ve babam evde, annem ve kardeşlerim yaylada olurdu, babam çalışmadığı vakitler annemlerin yanına gider ben evde kuzenimle kalır ya da onlara giderdim. Bir gün kardeşim yayladan eşekle gelmiş Babam da eşekle yaylaya gitmiş, kardeşim de yanımda kalmıştı. Uyuma vaktinde bizimkiler arayıp ısrarla “yalnız kalmayın teyzenize gidin” deyince teyzeme gitmek için hazırlandık. Kapıyı kilitleyip damdan inmek için ayağımı merdivene attım ki tam köşede duvara takılı bir şey gördüm, panikledim ama kardeşim yanımda diye elimden geldikçe belli etmemeye çalışıyorum “hey!, kimse var mı, kimsiniz” gibi şeyler söylüyorum cevap yok. Hava rüzgârlı ama nasıl korkuyorum. Daha da bakınca çarşafa benzer bir şeyin uçtuğunu görüyorum ‘aha ölüyorum’ dedim kendi kendime. Sonra defalarca kelime-i şehadet getirmeye başladım “Azrail gelmiş, öleceğim” diyorum kendimce, korku içinde karanlık bir gece sokak lambalarının olmadığı zamanlar duvara yakın havada asılı hafif bir bez kocaman şekilde rüzgârda esiyor. Titremeye başladım kardeşim az da olsa anlasa gerek “ne oldu abla, hadi gidelim” diyor. Yerimde kalmış elini sıkıca tutmuşum. Neyse dedim yapacak bir şey yok, kardeşimin eli elimde kelim-e şehadet

dilimde hafif titreme ve kalp çarpıntısı onlarla beraber duvarda uçuşan şeye yaklaştım. Yaklaşmamla şaşırmam bir oldu meğer kardeşim gündüz arkadaşlarıyla oyun oynarken duvara çubuk sokup üzerine bez atmışlar çadır/ev yapmışlar, oyunları bitince de yerinde kalmış. Hiç o kadar korkmamıştım. Bana uyarı vermiş olsa gerek; ölüme hazır mıyım?

Peki, hazır mıyız?

*Bu Bizim
Hikayemiz!*

FAZİLET UÇAN

*Bu Bizim
Hikayemiz*

“

Fazilet UÇAN, 1998 Bursa doğumluyum. Bursa'da yaşıyorum. İlkokul, ortaokul ve liseyi Bursa'da okudum. Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı 4.sınıf öğrencisiyim.

”

ÇALAR SAAT

Gece saat ikiyi on geçiyordu. Son otobüs birazdan kalkmaya hazırdı. Hemen yerime oturup uyumayı düşünüyordum. Sürekli geçip giden insan kalabalıkları arasında kafam allak bullak olmuştu. 23 numaralı koltuğu bulup yerleştim. Gözümü kapatır kapatmaz uykuya dalmışım. Muavinin su ister misiniz sesiyle irkilip gözümü açtığımda epey yol geldiğimizi fark ettim. Güneşin ilk ışıkları otobüsün camına vuruyordu. Bu benim gibi ömrü yollarda geçen biri için güzel bir his olabilirdi. Her yolculuğumda çantamda mutlaka bir kitabım olur. Otobüs bir o tarafa bir bu tarafa sallanırken, o mayhoşluk halinde iyice lezzet alırdım okuduklarımdan. Kitabı bırakıp cam kenarında olmanın verdiği mutlulukla yolu izlemeye koyuldum. Ardı arkası kesilmeyen arabalar, farklı farklı hayatlar geçip gidiyordu gözümün önünden. Kim bilir ne derdi vardı insanların ne telaşları vardı da hızlı hızlı yetişmeye çalışıyorlardı. Ben bunları düşünürken yolu yarılamışız. Biraz sonra otobüs mola verecekti. İnmek için paltomu alıp ayağa kalktım. Aşağıya indiğimde hava buz gibiydi. Çayımı alıp mola saatinin dolmasını beklerken, insanların hengameye kapılışını izlemek bana keyif veriyordu. Telefonda bağıra bağıra konuşanlar, otobüsü kaçıranlar ve bir daha hiç görüşemeyecekmiş gibi birbirine sımsıkı sarılan sevgililer, yolculuğun bir parçasıydılar. Çayım bittiğinde hareket saati de gelmişti çoktan. Yerime

oturup saatimi kurdum. Hasretle beklediğim o ana çok az kalmıştı. Yorgun olan vücudum kavuşma sevinciyle ayakta duruyordu. Çalar saat bambaşka bir anlama bürünmüştü o an benim için. Gözlerimi kapadım ve bekledim. Saatim çalışıyordu...

*Bu Bizim
Hikayemiz*

GÜLCAN KORKMAZ

“

15 Şubat 1993 yılında Karabük'te doğdu. 2008- 2012 yılları arasında liseyi Karabük Kıymet ve Mustafa Yazıcı Anadolu Lisesinde okudu. Lise yıllarında şiir, hikâye ve kompozisyon yarışmalarına katıldı. Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın, Denizcilik ve Ulaştırma Bakanlığı'nın, Karabük Valiliği'nin Karabük İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün yaptığı şiir ve kompozisyon yarışmalarında dereceler kazandı. Çeşitli dergilerde şiir ve öyküleri yer aldı. Üniversite yıllarında Karabük Üniversitesi Edebiyat kulübü tarafından kurulan ve e-dergi olan Edebiyat Değirmeni isimli dergide şiirleri yayınlandı. Daha sonra aynı yıl İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri tarafından kurulan Kalabalık isimli dergide yayın hayatına devam etti. Burada yaklaşık bir yıl boyunca şiirleri ve öyküleri yayınlandı. Üniversiteyi ise Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. Üniversitede bir yıl İngilizce hazırlık eğitimi aldı. 2018 yılında Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Aynı üniversitede Pedagojik Formasyon eğitimini tamamladı. 2018-2020 yılları arasında Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı tezli yüksek lisans eğitimini tamamladı ve 2019 yılında Karabük Üniversitesi Türkçe Öğretimi Uygulama ve Araştırma Merkezi'nde çalışmaya başladı hâlâ devam etmektedir.

”

*Bu Bizim
Hikayemiz!*

KAF DAĞI

Sınıfın kapısı açıldı, içeriye geç kalan öğrencilerinden biri girdi: “Özür dilerim madam!” dedi. Genç öğretmen evli olmadığını söylemek için parmaklarını gösterdi: “Oğlum, madam yok, matmazel desen olur ama ben ikisi de değilim, senin öğretmenim” dedi. Sınıfı sessizlik bürüdü. İşte bu sessizlik sevginin, hoşgörünün içinden kopan bir çığlıktı. Öğrencinin; üstü başı sıırıslılandı, dışarıda bardaktan boşalırcasına bir yağmur yağıyordu. Genç öğretmen göz ucuyla öğrencisine baktı: “Çok ıslanmışsın, Mösyö!” diyebildi sadece. Genç öğretmene öğrencisi şöyle cevap verdi: “Hava sıcak hocam. Gelenek bu yağmurda yürümek, sandalet giymek...”

Sıraların arasında dolaşmaya başladı genç öğretmen. Kendi içinde duyduğu bir şarkıya karıştı iç sesi: “İzin verin ağlayayım, bardaktan boşalırcasına, biriciğim için bir başıma, öyle bir aksın ki gözyaşım, kavursun ciğerimi.” Bu dersin de vakti dolunca gitti evine genç öğretmen. Ertesi gün, öğrencisinin adresini öğrenip kaldığı yurduna gitti ve ona bir hediye paketi uzattı. Öğretmenini, karşısında gören bu öğrenci hem çok şaşırdı hem de çok sevindi. Paketin içinde yeni bir mont ve bir çift ayakkabı vardı. Paketi utanarak açtı öğrenci. Gözlerinin içi güldü: “Teşekkür ederim hocam” dedi. Genç öğretmen gülümsedi: “Komşusu açken, tok yatmak biz de gelenek değildir” diyerek oradan uzaklaştı. Yağmur yağmaya başladı. Genç

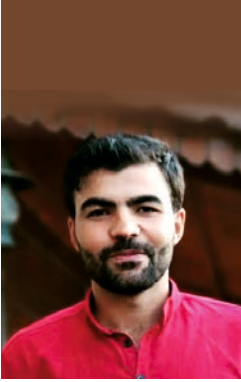

öğretmen şemsiyesini açtı ve yürüdü. Çünkü “Hayat mutlu olmak için çok kısa, hayal kurmak için çok uzun” diye söylendi içinden. Kaf Dağı'ndan kopup gelen kuşlar uçtu omzunda genç öğretmenin. Sınıfının kapısını açtığında 21 çift göz onu heyecanla bekleyecekti. Kimi mavi, kimi yeşil, kimi de siyahtı gece gibi...Genç öğretmenin dikkatini çeken siyah ya da beyaz tenler değil sadece o içten gülen gözlerdi.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

HAKAN AKGÖZ

01.09.1993 yılında Şanlıurfa'da doğdu. 2007-2011 yılları arasında lise öğrenimini Karabük ilinin Safranbolu ilçesinde tamamladı. 2012 - 2017 yılları arasında Karabük Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde okudu. Aynı üniversitede Pedagojik Formasyon eğitimini tamamladı. Üniversite yıllarında kendi imkânlarıyla İran'a giderek orada Farsçayı öğrendi. Daha sonra 2017 yılında Karabük Üniversitesi Türkçe Öğretimi Uygulama ve Araştırma Merkezi'nde Türkçe öğretmeni olarak çalışmaya başladı ve halen orada çalışmaktadır. 2019 yılında Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Tezli Yüksek Lisans Eski Türk Edebiyatı Bilim Dalı programına yerleşti.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

BİR GARİBİN ÖYKÜSÜ

Otuzlu yaşlarındaki bir adam kapıyı hızlıca çekti. Üç katlı ahşap, birazda yıpranmış konağa dönüp baktı. Bu konağın büyük pencereleri, bir bahçesi , bahçesinde de ıhlamur ağacı vardı. . İş,gücü pek yoktu. Bildiği tek şey bahçelerindeki ıhlamur ağacının altına oturmaktı. En çok da bu ıhlamur ağacını özleyecekti. Bu ağaç da onun gibi garipti. Büyük iri yapraklarıyla kim bilir neleri gölgelemişti? Sonbaharın gelmesiyle ağacın yaprakları yerleri süpürüyordu. İçini çekti. Keşke garipliğimi de süpürüp gitse çöpçüler dedi.

Ayakkabılarına baktı. Yine patlatmıştı. Üstünde eski kendinden bir beden büyük bir paltosu vardı. Pantolonu da yamalıydı. Uzun boyluydu. Şekilsiz bir burnu, büyük elleri vardı. Saçları dağınıktı. Elinde yaprakları parşömen olan bir defter, üstüne takılmış bir kalem vardı.

Patika yolda yürümeye başladı. Yol yine çamur içindeydi. Buna aldırış etmiyordu. Biraz yürüdükten sonra köşeyi döndü. Bir parka gelmişti. Kaydıraklar, salıncaklar, baloncu amcalar, cıvıl cıvıl çocuklar etrafı şenlendiriyordu.

Elini cebine attı. 70 kuruşu vardı. Balon satan adamın yanına gitti. Ne kadar ?

Baloncu

-5 kuruş ...

5 kuruşu uzattı. Bir balon aldı. Daha sonra balonu havaya

bıraktı. Özgürlük herkesin hakkıdır ve bir balon için 5 kuruştur dedi.

Yürümeye devam etti. Köşedeki kahvehaneye girmek istedi. Elinde sadece bir bardak çay alacak parası vardı. Garipti. Öyleyse bu garibin burada işi neydi?İşsizdi...

İçeri girdi. Kahvehane oldukça boştu. Yan yana masalar, tahta sandalyeler vardı. Çekti bir sandalye oturdu. Kimsecikler yoktu. Elindeki defteri masaya bıraktı. Kahveciden bir çay istedi. Çayı içti.50 kuruşu masaya bıraktı. Çay bedava değildi. İçerisi sıcaktı.

Saatlerce oturdu,yazdı. En sonuna geldi bu şiirin , ne yazacağını bilemedi. Kafasını kaldırdı. Karşısındaki cam bölmede şöyle yazıyordu:

-Ölüm Allah'ın emri ayrılık olmasaydı!

*Bu Bizim
Hikayemiz*

MAHMUT BAŞARAN

Mahmut BAŞARAN, 25 Mayıs 1989 yılında Aydın'ın Söke ilçesinde Batmanlı bir ailenin altıncı çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk öğretimi Kemalpaşa İlköğretim okulunda, liseyi Yavuz Selim Lisesinde okudu. Lise bittikten sonra eğitime ara veren Mahmut BAŞARAN 2013 yılında girdiği YGS ve LYS'den sonra Karabük Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne yerleşti. 2018 yılında Karabük Üniversitesinde lisansını tamamlayan Mahmut BAŞARAN aynı yıl Karabük Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı ABD / Klasik Türk Edebiyatı bölümüne yerleşmeye hak kazandı. 2018-2020 yılları arasında yaklaşık bir buçuk yıl Karabük Üniversitesi TÖMER'de belletmen olarak çalıştı.

Evli ve iki çocuk babası olan Mahmut Başaran İstanbul'da hayatını idame ettirmektedir.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

SESİMİ DUYAN VAR MI?

Bu derdin cefasıyla boğuşurken ben, anasır-ı erbaanın vücudumda toplandığını fark ettim. Yaradılışım su ve toprağın karışımıydı. Nefesim hava, göğsüm de ateşin ta kendisiydi diye başlamıştı cümleye. Anlatsa saatlerce dinleyebilirdik. O an anlatmadı. Göğsüm ateşin ta kendisiydi, dedi ve sustu. Gözleri bir bilinmezine içine dalmış elindeki çay soğumuştur. Herkes bir cümle daha kurmasını beklerken onun ağzını bıçak açmıyordu. Gözünden damlayan yaşlar bardağı doldurmuş olacaktı ki biz derin bir sessizliğe bürünürken o konuşmaya başladı.

Ben hep kaçtım. Göğsümde ateşin yandığını ne zaman fark ettiysem kaçtım. İnsanın göğsünde bir yangın çıkınca etrafındakilerle anlaşması biraz zor oluyor. Ciğerin cayır cayır yanıyor da seni doğuran annen bile yandığını görmüyor. Velhasıl yanıyorsun da kül olmuyorsun. Ateşin sönsün diye kendini dışarı atıyorsun. Nereye, niçin, kime gittiğin tamamen anlamını yitiriyor. Böyle olunca da: Yok gecenin bu saatinde sokağa mı çıkılır. Berduş musun, serseri misin?, demeye başlıyor baban. İçindeki ateşi görmediği için anlamıyor. Berduş değilim. Serseri de değilim ama gecenin bir vakti göğsümde yanan ateşin biraz olsun sönmelerini istiyorum. Biraz olsun beni yakmamasını istiyorum.

Saat gece yarısını geçmişti. Ben biraz dışarı çıkıp nefes almak istiyordum, tam kapıdan çıkacaktım ki babam beni

kapıda yakaladı: Nereye gidiyorsun bu saatte? diye sordu. Biraz hava alıp geleceğim, dedim. Hayır efendim! Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu saatte köpekler sokaklarda gezer. Sen köpek misin?, deyip kolumdan çekerek beni içeri attı. Bir karışma, bir huzur ver çekil önümden be adam, deyip kapıyı çarparak çıkıp gittim. Evin az ilerisinde mahalleden arkadaşlar bir ağacın altında toplanmış gülüşüyorlardı. Gülmeye çok ihtiyacım vardı. Nereye kaçacağımı bilmediğim bir dünyada sığındığım tek limandı gülmek.

Arkadaşlarla biraz gülüştük eğlendik. Sonra saate baktık saat gece üçe yaklaşıyordu. Oooo çok geç oldu! Artık eve gitmeliyiz, deyip hep birlikte evlerine gittiler. Ben babamla tartıştığım için eve gidesim yoktu. Amaçsız bir şekilde sokaklarda dolanıyordum. Aniden bir sarsıntı oldu. Önce başım dönüyor sandım. Bir de baktım ki kocaman binalar beşik gibi sallanıyor. Allah'ım yardım et! Allah'ım yardım et!, diye bağırmaya başladım. Deprem yaklaşık kırk beş saniye kadar sürdü. Yapımı aylar süren binalar saniyeler içinde yıkılmaya başladı. Evlerinden kaçabilenler korku içinde çığlıklarla kendilerini sokağa atıyordu. Herkes bağırıyor, herkes ağlıyor kimse kimsenin ne dediğini anlamıyordu. Ben de korku içinde eve koştum evimiz yıkılmıştı. Etrafta annem, babam, kardeşlerim kimse yoktu. Moloz yığınları içinde ağlayarak ailemi aramaya başladım. Sonra dayım geldi yanıma, annemin ve kız kardeşlerimin hafif yaralı olarak kurtarıldığını babamın ve

erkek kardeşimin ise hala enkazın altında olduğunu söyledi. Depremden elli dört saat sonra ellerim kanaya kanaya molozları kaldırarak babamın cansız bedenine ulaştım. Hemen yanında da kardeşim vardı. İkisi de nefes almıyordu. İkisi de ölmüştü. Ben de orada öylece yaşayarak öldüm kaldım.

O gece babam ve kardeşimle birlikte mahalledeki ağacın altında güлüştüğümüz arkadaşlarımlın hepsi enkazın altında kalmıştı. O günden sonra her ah çektiğimde burnuma yanık ciğer kokusu geliyordu.

MEHLİKA ÇALIŞKAN

2000 yılının mayıs ayında Konya' da dünyaya gelmişim. Babam polis memuru, annem öğretmen olup, üç kardeşin büyüğüyüm. Çatalzeytin Yunus Emre İlkokulu Çatalzeytin Yunus Emre Ortaokulunu 2014 yılında, Kastamonu Kız Anadolu İmam Hatip Lisesini 2018 yılında bitirdim. Karabük Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu Fizyoterapi bölümünde eğitimime devam ediyorum. Kişisel Gelişim kitapları okumayı seviyorum. Müzik dinlemek, deniz kenarında yürüyüş yapmak , sudoku çözmek, basketbol oynamak hobilerim arasındadır. Doğumumda verilen hernekadar nüfusa işlenmemiş olan Mehlika Rukayka İsmimi severek kullanmaktayım.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

BİR UÇAK MESELESİ

Firuze, Firuze ! Uyan ahu gözlüm sabah oldu. Sesi duyar duymaz gözlerim açılıverdi. Çok sevdiğimden mi nedir, bilemem. Benim annemin sözlerine karşı tipik bir refleksimdi. Normalde klarnet çalsa uyanmam. Mis gibi kruvasan kokusu allahım daha ne isteyim ki! Hele annem yaptıysa yeme de yanın da yat. Yanında da yeşil zeytin bunu düşünmek bile midemin gurultu seslerini dansa kaldırıyordu . Hemen hazırlanıp kruvasanların yanına koştum. Sonunda midemle eşsiz kruvasanlarla buluşmuştu. Bugün eşsiz bir günün başlanıcıydı . Bardağı taşarırcasına, yepyeni duygular hissediyordum. Okulumu bitirmemle işimi buluvermem yanı sıra gelişmişti. Bugün yeni işimin ilk günü ekstra özenli olmalıyım düşüncesiyle. En sevdiğim papatya özlü parfümümden farkında olmadan, tam papatya kokacak şekilde boca etmişim. O da yetmezmiş gibi saçım için yasemin kokulu kuru şampuanımı sıkıyıştım. Yürüyen melodili bir çiçek oldum adeta. Yanıma almak için hazırladığım, rengi hafif kavun rengine kayan bavulumu pilotaj üniformamı koydum. Anneme hoşça kal bitanem diyerek, kapıyı örttüm . Sabiha Gökçen Havalimanına doğru yola çıktım. Takside ilk uçağımı uçuracağım hayallerine dalarken taksici yumuşak ses tonuyla : Geldik hanımefendi,57 tl ücret dedi. Büyük,bir mutlak heyecan, tüm bedenimi etkisi altına almıştı. Uçan uçakların gölgesi altında sadece şükür edebildim. Kendi odama giderek

üniformamı giydim.İsmimin yazılı olduğu lacivert, 51 numaralı şapkamı özenle takarken bir anons sesi: Sayın yolcularımız , MRZÇ-0153 nolu İstanbul-Malatya seferimiz 10.53 de uçuşa geçecektir. İtinayla duyurulur. İçimde ki küçük moleküllerin heyecanını bile hissedebiliyordum. Bu duyguyu tarif edebilecek kelimeyi kestiremiyorum. Adımlarıma esir olup uçağa doğru hızlıca yürüdüm. Uçağın yanına geldiğimde soluk soluğa kalmıştım. Gözlerimden pervasızca mutluluk gözyaşları akmaya başladı. Yanımda duran ela gözlü hostes, nazikçe peçete uzattı. Gözyaşlarım, benim için çok değerli olduğunu belirttim. Hayal ettiğim hayatı tüm benliğimle yaşıyordum.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

NURDAN ÖZMEN

“

1994 yılında Karabük'te doğdu. 2000-2008 yılları arasında ilk ve ortaokul öğrenimini Karabük'te tamamladı. 2008-2012 yılları arasında Safranbolu Anadolu Meslek Lisesi Konaklama ve Seyahat Hizmetler Alanı'ndan mezun oldu. 2012-2017 yılları arasında ilk yılı yabancı dil eğitimi olmak üzere, lisans eğitimini Düzce Üniversitesi Akçakoca Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik bölümünden mezun olarak tamamladı. Lisans eğitiminin son yılı olan 2016-2017 yılları arasında Düzce Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Pedagojik Formasyon eğitimi tamamladı. 2017-2018 güz döneminde başlamış olduğu Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Turizm İşletmeciliği Anabilim Dalı tezli yüksek lisans programından Ocak 2020'de mezun oldu. 2018-2019 eğitim-öğretim döneminde Almanca öğretmeni olarak görev yaptı. 2020-2021 eğitim-öğretim döneminde Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde Ulaştırma Hizmetleri Alanı'nda öğretmen olarak görev yaptı. 2020-2021 Bahar Dönemi'nde Karabük Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Gastronomi ve Mutfak Sanatları Anabilim Dalı'nda tezli yüksek lisans eğitimine başladı. İngilizce ve Almanca dillerini bilmektedir.

”

*Bu Bizim
Hikayemiz*

UZAKTAN EĞİTİM SÜRECİ

Öğrenme, hayatın her aşamasında devam etmektedir. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak birçok bilgiyi ve davranışı öğrenebiliriz. Eğitim ise bilgileri, bilinçli bir şekilde öğrenmeyi tercih ettiğimizde, planlı olarak dâhil olduğumuz bir süreçtir. Bu nedenle eğitim oldukça önemlidir. Yaşam boyu aldığımız eğitimlerden en önemli olanlardan biri de üniversite eğitimidir. Çünkü üniversite eğitimi, bize hayatımızın geri kalanını sürdürürken sahip olacağımız mesleği kazandırmaktadır.

Bireyler; üniversitede edindikleri bilgiler ışığında, bir ömür kendilerine yeni yollar açarlar. Üniversitede edinilen teorik bilgiler ve uygulama yapabilmenin yanında; çeşitli etkinliklere katılabilme, sosyal ilişkilerini geliştirebilme imkânlarının sunulduğu bir kampüs ortamından bulunurlar. Günümüzde Covid-19 salgını nedeniyle bu durum maalesef gerçekleşmemektedir. Fakat bu durum ne derslerden ne de etkinliklerden ve sosyalleşmeden uzak kaldığımız anlamına gelmemektedir. Aksine, teknoloji sayesinde derslerin yanı sıra birçok etkinlik ve program evlerimize taşınmıştır. Bu şekilde, eğitimin kesintiye uğramaması oldukça önemlidir.

Kısacası: İnsan faktörünün olduğu her yerde, her an yenilikler ve değişiklikler olabilmektedir. Bu nedenle, yeni gelen sisteme başta uyum sağlama ve alışma süreci olacaktır. Bunu üniversite eğitimim aşamasında hem yüz

yüze eğitim almam hem de şuan uzaktan eğitim almam sebebiyle, iki sistemi de tecrübe ederek söyleyebiliyorum. Aslında önemli olan, her ne şekilde olursa olsun eğitim-öğretim sürecinin devamlılığının sağlanmasıdır. Bu uzaktan eğitim sürecinin de başarılı bir şekilde tamamlanacağına inanıyorum.

Salgın günlerinin bir an önce son bulması dileğiyle...

*Bu Bizim
Hikayemiz*

ÖZGÜR ÇETİN

10 Ocak 1995 tarihinde Manisa'nın Akhisar ilçesinde doğdu. Gölarmara Şehit Özcan Yıldız İlköğretim Okulu'nda ilk ve orta okul öğrenimini tamamladı. Ardından bir yıl İzmir-Bayraklı Anadolu Teknik Lisesi'nde, üç yıl da Gölarmara Çok Programlı Lisesi'nde ortaöğrenim gördü. Şimdi Karabük'te İşletme Fakültesi İşletme Bölümü'nde öğrenim görmektedir. Hiçbir zaman iyi bir öğrenci olmadı; sınıfın güldüren çocuğuydu. İlk gençlik yıllarında edebiyata olan yatkınlığını fark etti. Matematik alanındaki eksikliğini buna yordu. Üniversite yıllarında iki roman ve çeşitli dergilerde birçok öykü yayımladı. Karabük Üniversitesi Tiyatro Kulübü ve Karabük'teki birkaç özel tiyatro topluluğu ile sahne tecrübesi kazandı. En büyük hayali başarılı bir aktör olmaktır.

*Bu Bizim
Hikayemiz!*

AVLU

Avlu ile bahçe arasındaki fark, duvarlarının yüksekliğidir. Uzun boylu ve çirkin bıyıklı ihtiyar bunu biliyordu. Lakin ağarıp dökülenin saçları mı yoksa yılları mı olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Tıknaz ve kel olan ise aşk denen zalim efendinin insanı nasıl da kölesi haline getirdiğini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Zira gençlik denen taze filizlerini baharın, zaman hırsızları kara güzler ondan kopartmıştı. Şikâyet etmek için çok geç, umut etmek içinse takatsiz kalmışlardı. Onlar için yeni bir fidan dikmek artık beyhude bir uğraştı. Bugün baş başa, ellerindeki kahverengi lekeleri nemden kararmış büfe aynasından saklamaya çalışarak yaşıyorlardı. Saçları varmış gibi yeni taraklar ve seneye de giyilsin diye kaliteli kumaşlar satın alıyorlardı. Kendi çağlarının son aldanişlarıydı bunlar; son ahmak ıslatanları, son it dalaşı körpe benliklerinin.

Bir dönümlük arazinin arka bahçesinde müştemilat yer alıyordu. İçinde üç beş marangozluk gereci; tutkallar, anahtarlar, kör bir testere, çekiçler, boyalar, spatula, yıllara meydan okuyan sinmiş tiner kokusu... Islak çimenlerin ortasında, karıncaların heder ettiği yabani ahlat ağacı, yalnızca üstü kapalı, kenarları naylon branda ile çevrili bir odunluk, her yanı pas tutmuş minik, turuncu bir traktör, unutulmuş, küf tutmuş, insan ceninlerinin yüzdüğü fanusları andıran salamura kavanozları, artık kullanılmayan ocak yeri ve kerpiç fırın; ön tarafta ise dört

odalı müstakil bir hane ve çatı niyetine gerilmiş demir tellere sarılı asma dalları göze çarpıyordu. Sanki her biri, “Bu zamana ait değiliz.” dercesine haykırıyorlar ve buradan kurtulmaya çalışıyorlardı. İhtiyarlardan biri, avluda otururken evin karanlık pencerelerine bakıp derin bir soluk alıyor; akabinde ölümü sınırcasına uzunca bir süre soluğunu bırakmıyordu. Evvel oradaydı. Her an bir köşeden çıkıp onları yutacakmış gibi canice tebessüm ediyordu. İhtiyar soluğunu yavaşça, kalbine giden tıkalı damarları gücendirmemeye gayret göstererek bırakıyordu. Günün birinde intikam almak için pençelerini ahşap parkelerde bileyen hatıralar, hiç de bağışlayıcı görünmüyorlardı. İşte yaşlanmak buydu. Kendi arazinde, kendi dünyanda, kendi benliğinde bile fazlalık olmak.

Avlunun dış cephesine esnek bir nesne çarptı. Esnek oluşu, çarpışının ardından çıkan metalik vınlama sesinden anlaşılıyordu. Tıknaz ve kel olan ihtiyar irkildi. Sokaktan şen şakrak çığlıklar yükseliyor, kulaklarını tırmalıyordu. Titreşen duvara temas eden ağacın dalından birkaç kiraz düştü. Uzun boylu ihtiyar ciğerlerini yormadan, sağlam kalan yerlerini haset dolu bir solukla doldurarak mırıldandı. Kiraz ağacı, arazinin üzerinde bulunan dört farklı meyve ağacından oğul veren yeganesiydi ve meyveleri çok değerliydi. Diğerleri kurumuş, doğurganlıklarını yitirmişlerdi. İhtiyarlar dişleri dökülmesin diye her seferinde çenelerini bastonlarının

üzerine dayayarak öksürüyorlardı. Mürebbiyeye ihtiyaç duymamak için her an her yere notlar yapıştırıp kendilerine hatırlatmalar yapıyorlar; bir merhale ötede çift vücut-tek zihin hareket ediyorlardı. Kimseye minnet eylemiyorlar, soba kovalarını dahi kendi elleriyle değiştiriyorlardı. Oysa parmakları yağı eksilmiş gıcırdayan ağıl kapılarına, dudaklarıysa hâlâ mahsus yapar gibi sahih bir şeyler söylemeye yeltenen domates kurularına dönüşmüşlerdi. Avlunun dış cephesine aynı esnek nesne, muhtemel ki bir futbol topu yeniden çarptı. Tıknaz ve kel olan ihtiyar yine irkildi. Çocuk sesleri artıyordu. Titreşen duvara temas eden ağacın dalından birkaç kiraz daha düştü. Sırt sırta vermiş iki ihtiyar -iki sahtekâr ki ölümü alt etmeye çalışan- sinirden köpüren akıllarında lav kaynatıp doğru anı bekliyorlardı.

Ağacın gölgesi avlunun zeminine vuruyordu. Ağacın dalları ve yapraklar, asker üniforması gibi desenler halinde titreşip güneş ışınlarını engelliyorlardı. Bu avlu, ihtiyarlar için çok önemliydi. “Bizim!” diyorlardı. “Bizim bu avlu, bu toprak, bu kiraz ağacı... Vermeyiz onu hak olan emir gelip çatsa da. Toprak nemli olsa da hiçbir el, sökemez bizi bu avludan.” Aynı futbol topu avlunun dış cephesine yeniden çarptı. Bu kez irkilen uzun boylu ve çirkin bıyıklı ihtiyar oldu. Titreşen duvara temas eden ağacın dalından birkaç kiraz daha düştü. Çok geçmeden siyah-beyaz bir futbol topu, asma dallarını kırarak avluya indi. İhtiyarlar az kalsın

korkudan küçük dillerini yutacaklardı. Alışkın olmadıkları eklem hareketleri yüzünden boyunlarına ölümcül ağırlar saplanmıştı. İnleyip sızlanmak kâr eder miydi bu edepsiz veletlere, onlar ki sokağın çağrısına uyuyorlardı.

“Kahrolun, kahrolun emi edepsiz köftehorlar sizi!” Tıknaz ve kel olan ihtiyar birden altı yaşına dönmüş ve kırılan oyuncağının yasını tutar gibi çığırmağa başlamıştı. “Allah belanızı versin; hepinizin! Neye yaradınız ki bugüne kadar, bundan sonra bir işe yarayacaksınız? Cehenneme gidin, gidin de kurtulalım.” diye feryat ediyordu. Oysa ne tuhaf... Ekmek aldırma, doktora haber salmak ve teravîh vakitlerini öğrenmek için de aynı çocukları ünlemiyor muydu? Baklava desenli oymaları olan, yirmi bir numaralı metal avlu kapısı üç kez vuruldu. Çınlama tükenir tükenmez tıknaz ihtiyar acele etmeden ve küfürlerini esirgmeden harekete geçti. Dört metrelik çakıllı bahçe yolunu yürüyüp kapıya ulaşması yirmi bir saniyesini almıştı. Kapıyı endişeyle, alacaklı gelmiş gibi araladı. Kısık gözlerle bakıyor, miyop ve astigmatın kendisini aldatmasına izin vermiyordu. Topu almaya gelen esmer oğlan çocuğu samimi, hatasını bilen fakat yılışık olmayan bir tebessüm takındı. Topunu rica etmeye yeltenemiyordu. Gel gör ki ihtiyar haşın, bir zamanların ticaret erbabı ağzını yitirmiş, kahve köşelerinde taş bekleyen aylakların lehçesini benimsemişti. Onlara kallavi küfürler savuruyor, körpeleri kapısının önünden kovalıyordu. Esmer oğlan çocuğunun

tebessümü yere düşüp sırça bir gerdanlık gibi tuzla buz oldu.

“Ne iyi ettin kardeşim...” diye kıkırdadı uzun boylu, çirkin bıyıklı ihtiyar. Nevruzu kutlayan mahallelinin ateşine su döktüğü günden beri bu kadar içten gülümsememişti. “Az değil bu hınzırlar, olmayan haklarını bizden sorarlar.”

“Yahu sövmeseydim iyiydi de... Elbet yarın bir dal daha kıracaklardı. Burası top yerimi, oyun yeri mi? Fena mı ettim yanı?”

“Aşk olsun...” dedi uzun boylu, çirkin bıyıklı ihtiyar. Biz süre bekledikten sonra kendinden emin bir ses tonuyla ekledi, “Onların niyeti top falan değil. Esas kirazda gözleri, onu istiyorlar, hep ona bakıyorlar. Görüyorum, biliyorum!”

Tıknaz ve kel olan asumana yöneldi. Günişığından gözleri kamaşıyordu. Ellerini gözlerine siper etmedi. Yapraklar el çırpıyordu. Ağaçta düğün yeri güzelliği vardı. İnsanın kabir belleyip içine gömülmek isteyebileceği kadar hoş, ılık yaz rüzgârları, yapraklarla nikahsız sevişiyorlardı. Zaman kaybetmeden ekledi, “Vermeyiz onu hak olan emir gelip çatsa da. Toprak nemli olsa da hiçbir el, sökemez kuru dikenleri bu avludan. Hem koca dünyada başka kiraz ağacı mı kalmadı?” Ertesi gün hava biraz daha serinledi. Eser vardı. Yaz sonu gelmiş, çatmış fakat kirazlara elini süren olmamıştı. Birkaç gün sonra meyveler dalında dura dura reçel olacaktı. Devrisi gün esmer çocuk avlunun duvarına tırmandı. Uzun boylu, çirkin bıyıklı ihtiyar homurdanıp

durduğu uykusundan uyandı. Yağmurlu bir günde ağzını açıp başını semaya diken bir hindi gibi kabarıyordu. “Kimdir o? Bir kuş mu?” demeye kalmadan pattadanak, insandan yapılma bir cemre avluya yazıldı.

Tıknaz ihtiyar yine, küfürle karışık vesveseler dizdi. “Ne kuş ne şebektir bu... Anlam vermek güç doğrusu. Fakat gel gör ki...”

“Damımızdan eksik olmaz. Lanet... Lanet gebermedi gitti!” diye tamamladı uzun boylu, çirkin bıyıklı ihtiyar. Bir maşrapa kaynar suyla müstakil evin kapısında göründü. Yaşına oranla atik sayılabilecek bir hırsla ağacın yanına yürümeye başladı. Elleriyle kanayan başına baskı uygulayan çocuk, ancak “Topum!” diyebilmişti. Topuysa dünden beri kimselerin elini sürmediği bir köşede bekliyordu. Uzun boylu, çirkin bıyıklı ihtiyar haykırdı. Keza sabrı ve merhameti ancak bir bebek gülücüğü kadar kısa sürmüştü. “Bak hele bu sefer de marullarım gitti!” Tıknaz olan sızlandıkça, öfkesi daha da parlıyordu.

Sabi dayanamadı, “İyi de bunların tohumunu sana anam vermemiş miydi?”

“Biz ektik!” diye kükredi uzun boylu ihtiyar. “Biz ektik, bizimdir. Hem zaten biz gelmeden önce bu mahalle yoktu ki!”

“Hiç...” diye çıkıştı tıknaz ihtiyar, “Biz var ettik buraları, en çok bizimdir. Ağaçları biz diktik, evimizi biz yaptık,

çapalarla, küreklerle yol aç aça su çektik karşı dağlardan!” Maşrapayı vahşi bir hayvanı uzaklaştırmırcasına çocuğa savurdu. Dirseklerinden güç alarak doğrulan çocuk birden feryadı basıverdi. “Yandım! Yandım anam, yandım!” Bir süre sonra yalnızca gözyaşı ve keder kaldı. Avlunun sesleri bir bir son buldu. Çocuk hüznü bileğinin tersiyle gözlerinden sildi. Tıknaz olan bastonuyla kaba etine bir kötektir çaldı. Çocuk avlu kapısına koştu lakin boyu sürgüye erişmiyordu. Uzun boylu ihtiyar yetişti; bir de o verdi veriştirdi. Zavallı çocuğun yanakları, dur işareti veren trafik lambaları misali parıldamaya başladı.

“Sorarım bunun acısını sizlere, günü gelip de düştüğünüzde elime.” dedi demesine, ancak öyle ufak ve öyle çelimsizdi ki, bu söylediklerine kendisi dahi inanamamıştı. Bu adamlar ne kötü adamlardı. Çocuk, onlarla aynı cenneti dahi paylaşmak istemezdi. Onlar, insanı kendi cehennemlerine hapseden uğursuz mahluklara benziyorlardı. Esmer çocukcağız, daha o yaşında ermişti insanın sırrına.

“Şuna bak hele, dili de pabuç kadar.” Son kez tıknaz olan, uzun ihtiyardan önce davranıp bastı tekmeyi çocuğun dizine. Çocuk iki gün ateşler içinde kıvrandı. Geceleri kendi evinin bahçe sunağından inmedi. Aklı şahin aklı olmuş, gözleri kartal; bir yol ki o topu almalı haylaz. Hep bir plan kurdu. Hep o anı düşündü; canının yandığı anı. Canını yakan ihtiyarların sesleri kulaklarında çınladı.

Haftası devrilirken bir kez daha denedi. Seherden az evvel, avlu duvarından sessizce indi. Derken bir de ne görsün, topu çoktan patlatılmış, üzerine nar suyuyla bir insan sureti çizilmiş, üstüne bir de derisi gerdirilip duvara çivilenmişti. Öyle üzüldü, öyle üzüldü ki şimdi topu sağ olaydı ona hiç ilişmez, gider gazoz şişesiyle kaleden kaleye oynardı. Ah yeter ki topu sağ olsaydı.

“Vahşiler...” diye söylenmeye kalmadan, müstakil evin salon penceresinden kendisine bakıp gülümseyen bir ağız ile bir çift kurt gözü; gerisi karanlıktan ötürü soyut bir varlık. İhtiyarı farkında olmadan kendisi mi uyandırmıştı, yoksa adam namaza falan mı kalkmıştı, anlayamadı. Bitişin yakınlığı kulaklarına fısıldıyordu, besbelli. Bu sefer sağlam bir kötek yiyecekti. Avlu kapısına baktı, kapının sürgüsü çekiliydi. Eyvah! Sonun yankıları kulaklarına çalınmaya başlamış, tıpkı kuduz bir köpekle karşı karşıya kalmış gibi göğsü ısınmıştı.

Günler günleri, haftalar haftaları kovaladı. Topun derisi avlunun bir köşesinde, duvara çivilenmiş bir insan yüzünü andırırcasına öylece kalakaldı. Çocuk topu hayatı boyunca unutamayacaktı ama onu ümit etmenin de bir anlamı yoktu artık. Bir daha avluya adımını dahi atmaya cesaret edemedi. Ellerinden üçüncü kez kurtulabilir miydi, bilmiyordu. Dayısının kendisine hediye ettiği topu silik, değerli bir hatıra olarak saklamak daha manalıydı. Avluda ise işler fenalaşmıştı. Tıknağ ve kel olan ihtiyar bir

sonbahar gecesi bahçede uyuyakaldığı için genzine güz kristali yapışmıştı. İşbilen adamların hastalık dediği gidiş bileti yüzünden yatağa düştü. Diğeri ona bakmakta zorlanıyordu. Sonra zaten ona bakacağını sözünü vermediğini hatırladı ve gülümsedi. Uzun boylu, çirkin bıyıklı ihtiyar eski takatinde olmadığını biliyordu. Bu yüzden yapmadan önce, bileklerine dörder kiloluk ağırlıklar bağlamıştı. Böylece tıknaz ve kel olan ihtiyar yastığı itmeye çalıştığında canını kurtarmayı başaramayacaktı. Bir dakika içinde, şıp diye oluvermişti. Gözlerinin ferî çekilen tıknaz ihtiyarın yüzünde kalan son ifade şaşkınlıktı.

Uzun boylu ihtiyar bir başına, avluda oturmuş uyukluyordu. Öyle keyifli ve öyle serbest hissediyordu ki, yaş günü gelmeden önce kendisine bir dilim pasta ısmarlayacak, bu uzun ömrü afiyetle taçlandıracaktı. Tıknaz ihtiyarın da yanında olmasını isterdi ancak o bundan böyle, basitçe bir fazlalıktan ibaretti. Gömmek için artık çok geçti. “Nasıl olsa kokusu tüm evi sardı.” diye düşündü. Çenesini bastonun sapına dayamaktan kemikleri sızlamaya başlamıştı. Birkaç mevsim sonra fark etti ki, o hırpaladığı çocuk büyümüş, semirmiş bir gence dönüşmüştü. Gözünün korkmadığını söylese yalan olurdu ancak avlunun duvarlarına güveniyordu. “Bu duvarlar beni korur... Korur mu? Korumalı... Ya korumazsa?” Bir sabah uyandığında korkunç gerçeğe yüzleşti. Top yerinde yoktu. Duvarda dört

çivi, uçlarına sarılı ip ve plastik parçalarıyla öylece ışıldamaktaydı. Topun kumaşı ise kayıplara karışmıştı. Avlu kapısını birazcık araladı. Sokağın karşı tarafında, beyaz yazlık gömleği ve keten pantolonuyla bir beyefendi gibi görünen, bir zamanların haylaz sabisi şimdi kendini bilen bir adama dönüşmüştü. Sonra bakışları, aralık bıraktığı kapının arkasına saklanan ihtiyara yöneldi. Yaşlı adamın buruşuk yüzünün sarkıkları ve fersiz gözlerinden yalnızca bir tanesi görünüyordu.

“Namussuz...” diye söylendi uzun boylu, çirkin bıyıklı ihtiyar. “Hırsız köpek!”

Genç adam topun kumaşını katlayıp sağ cebine sıkıştırdı. Bir eli parmak şaklatarak, öbürü kulplu sepeti sallayarak yollandı. Köşeyi dönüp gözden kayboluncaya kadar ıslık çalarak yürümeye devam etti. İhtiyar bir hışımla kapıyı kapattı. Gerisin geri müstakil eve dönüyordu. Gözü ağacın dallarına takıldı. Ağacın yarısı, kıran girmiş bir soy gibi eksilmişti. Ne bir kiraz ne bir kızılılık... Esnek, açık kahverengi dallardan gayrısı koyu yeşil yapraklardı. Ancak fark etti ki, ağacın öbür yarısı olduğu gibi duruyordu. Pare pare kiraz öbeklerinden bereketli bir yıl geçirdiği anlaşılıyordu. İhtiyar buna anlam veremedi. “Neden ağacın bir yanını silip süpürdü de öbür yanına elini bile sürmedi?” Ancak sonra fikirleri hız kazandı ve kendince, “yine gelecek!” yalanını uydurdu. “Yine gelecek ve bu sefer geri kalan tüm kirazlarımı sömürecek!” O genç ve asi adamın

avluya yeniden girmemesi için çok dua etti. “Keşke bizim tıknazı haklamasaydım.” diye düşündü. “Şimdi kel-kör, işin yoksa kendi işini kendin gör.” Fakat duaların yeterli olmayacağını biliyordu. Bir plan kurdu. Belli ki çatıdan gelecekti. Kalan meyveleri kavzamak için avludaki kiraz ağacının üzerine yirmi bir adet mum dikti ve hepsini yaktı. Mumların balından kayganlaşan ağacın dalları kanatsız mahluklar için ölümcül hale gelmişti. Böylece genç adam, avlu duvarından atlarken yanıp kül olacaktı. Plan muazzamdı. İnsanların yaşlandıkça çocuksu düşüncelere kapıldıkları herkesçe bilinir. Beklerken gözlerinin önünden bir uğur böceği geçti. Minik kanatlarıyla uzun yoldan gelmiş gibi görünüyordu. Şöyle ağzını aralayıp doyunca esnedi. Bu sırada mumların damlaları bahçeye düşmeye başlamıştı. Minik bir zeytin fidanını koruyan ahşap çitalar, bir kısmı toprağın altında kalmış naylon poşetler, kuru otlar, küçük çöp kovası, sonbaharda avluya yuğdukları kömür torbalarından kalan kara tozlar... Her biri yanan mumlardan akan balların tesiriyle eriyip yumuşamaya başlamıştı. Gıcırdayan ahşap sandalyeye ters bir şekilde oturmuştu. Kollarını sandalyenin üzerinde kavuşturup, çenesini de kollarının üzerine yaslamıştı. Böylesi çok rahattı. Kiraz ağacına tüneyen kuşlar uçup oradan uzaklaştılar. Ötüşleri duyulmaz oldu. Gözkapaklarına bir çift ağırlık çöktü. Biraz istirahat etmenin kime ne zararı dokunurdu? Kandil tütsüsü misali bir koku gelip burnuna yerleşti. Çok hoş, çok tatlı bir kokuydu. Limonlu, çilekli,

sade... Yarım asırdır buzdolabının ecza bölmesinde bekletilmiş üç kurusluk mumlar, demek bu işe yarayacaklardı. Gel de duyduklarına inan; demek üç kurusluk yatırım bunun içindi. Kendi sonunu kendi ellerinle getireceğini dahi bilmeden, yarının planını yapmak niye? Gözleri kapalı olduğu için dumanları göremiyordu, ancak yüzünde hissedebiliyordu. Hoş rayihaların yerini yanık kokusu, ılık eserlerin yerini ise sıcak bir his almıştı. Oysa genç adam alacağını almış, aklından yeni bir intikam planı geçirmemişti. O bir sepet kiraz yalnızca kendisine değil, tüm mahalleliye yeterdi. O bir sepet kiraz... Bir sepet kiraz...

Mumlar mukavemetlerini yitirdi.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

SEVGİ EROĞLU

*Bu Bizim
Hikayemiz*

“

23 yaşındayım, İstanbul'da yaşıyorum ama aslen Edirneliyim. Karabük Üniversitesi'nde İngiliz dili ve edebiyatı son sınıf öğrencisiyim. Dil öğrenmeyi, kitap okumayı, yazmayı ve tiyatroya gitmeyi severim. Kariyerimle alakalı dil öğrenmek kadar öğretmeyi de seviyorum bu yüzden hedefim başarılı bir İngilizce öğretmeni olmak.

Sevgilerimle...

”

BENİM HİKÂYEM

Soğuk bir kış sabahı idi, geceyi oldukça sancılı geçiren anne o sabah çabucak hastaneye götürüldü. Her iki aile tarafından beklenen kız çocuğu dünyaya gelmişti. Anne mutluydu fakat bir o kadar da huzursuzdu. Kızı eşinin bir akrabasına verilecekti. Aslında aynı apartmanda oturmaya devam edecekler ve minik kızının büyümesine tanıklık edecekleri. Ancak o bir anneydi ve başka birine onu vermesi zor olacaktı. Yıllar geçti ve minik kız o apartmanda her iki ailesiyle birlikte büyüdü. Okula başladı ve bir sürü arkadaşı oldu. Arkadaşları arasında geçen muhabbette küçük kız ailesinden bahsederken onu garipsiyorlardı. Aslında tuhaf hiçbir şey yoktu. Küçük kız kendini çok şanslı hissediyor ve her iki aile tarafından da sevilirdi. Kardeşleri de vardı, onlarla birlikte büyümüştü. Bu durumu ise hiç yadırgamıyordu. O arkadaşları böyle tepkiler verince içinden bazen gülüyor bazen de küçüklüğüne dayalı anlam veremediği için üzülmüyordu. Zaman su gibi geçti ve genç kız üniversiteyi kazandı. Şehir dışına gitti ve okuluna başladı. Başta çok zorlanmıştı ve okuluna alışmakta güçlük çekiyordu. Nasıl üzülmeyin idi arkadaşları tek bir aileyi özlerken o her iki aileye de özlem duyuyordu. Üniversiteyi bitirdiğinde evine döndü ve biyolojik ailesinin başka şehre taşındığını öğrenmişti. Alışmıştı gurbete dayanabiliyordu. Ancak kimsenin göremeyeceği duyguları vardı içinde, doğal olarak iki ailede büyümenin arada kalmışlığı vardı.

Böyle büyük bir aileye sahip olan kız, içindeki hayallerine tutunarak büyüdü ve şimdi başarılı bir öğretmendi.

Herkesin yaşadığı veya yaşayacağı bir alın yazısı vardır, işte bu da benim öyküm.

Benim gibi durumda olan kardeşlerimdir bu öykü; yalnız olmadıklarını ve garipsenecek bir durumda olmadıklarını anlatmak istedim, bir nebze kalplerinize dokunması dileğiyle...

*Bu Bizim
Hikayemiz*

SULTAN BORAN

İsmim Sultan Boran. 12.09.2001 tarihinde Malatya’ da doğdum ve burada yaşamaktayım. İbni Sina Sağlık Meslek Lisesi mezunuyum. Şuan da Karabük Eskipazar Meslek Yüksek Okulunda Makinistlik bölümü birinci sınıf öğrencisiyim.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

Hobi olarak kitap okumayı, gezmeyi, belgesel izlemeyi severim.

BEN VE MÜCADELEM

Şimdi sizlere zorluklarla savaştığım en güzel mücadele, hikayemi paylaşacağım. Evettt. Ben Sultan Boran hayali “Polis Özel Harekat” olan ama şuan Karabük Üniversitesi Raylı Sistemler Makinistliği okuyan öğrenciyim. Şimdi okuyanlar ne alaka diye sormuştur içinden. Öyle değil mi? Bazen planladığın şeyler istediğin düzeyde ilerlemeyebilir. Daha çok çabalaman gerekir. Benimde öyle oldu. Biraz daha açarsak hedefim liseden geçiş Pmyo'ydü. (Polis Meslek Yüksekokulu) İşte ÖSYM falan derken puanım yetmedi. Olabilir insanlık hali yetmedi diye vazgeçecek değildim. Başka alternatifler bulmalıyım. Üniversite okumak oldu o da. Hedefime adım adım ilerliyorum.

Ben polis olmak istiyorum, düşündüm ben bu Vatan için ne yapabilirim sordum kendime. Şöyle bir cevap aldım. Sultan sen bu Vatan için canını hiçe sayanlara, önden gidenlere bir vefa borcu ödeyebilirsin. Nasıl olacaktı peki bu? Şehit olan ağabeylerim, ablalarımın isimlerini yaşatmaktı. İçlerinde kardeşim Eren Bülbül de vardı. İçlerinde polisim, askerim, öğretmenim de vardı. Şehit Şenay Aybüke Yalçın ve Şehit Necmettin Yılmaz gibi. Şehitlerimizin isimlerini bir okuldaki sınıflara vermektir amacım. Zorlu süreç geçirdim mücadelemden asla vazgeçmedim. Vazgeçseydim kaybetceğimi biliyordum. Benim hayalimi gerçekleştirmek isteyen onlarca kişi vardı. Sultan yapamadıysan biz yapalım dediler. Ben ise sadece bekleyin demekle

yetindim. Başa sarcak olursam ilk yirmi Şehidimin ismini sınıf tabelası yaptırdım. Elime geldi ve sonra gidip gerekli yerlerden izin almak için yola koyuldum. İlk görüştüğüm kişi Valiydi. Her şeye söz hakkı sahibi olan kişi diye biliriz değil mi? Ben onaylıyorum, git Milli Eğitim Müdürü ile görüş denildi. Bende heyecanlı şekilde tabi koştur koştur gidiyorum. Elimde tabelalar ile. Nerden bilebilirdim ki sonu hüsrana olacağını. Gidiyorum müdür yerinde değil. Birkaç gün gittim böyle yerinde bulamadım. Sabrederek yine gittim bekledim saatlerce geldi. Yine heyecanlıyım. Elimde tabelalar hiç görmediğim konuşmadığım birisine yani Müdüre projemi anlatacağım. Anlatmaya başladım. 18 yaşındayım Şehitlerimizin isimlerini yaşatmak istiyorum dedim. Sert bir üslup ile beni tersledi. Ben ise ağlayarak Şehitlerimizin hakkını savundum. Benim görevim değil diyerek kabul etmedi. (fazla ayrıntıya girmedim.) çıktım odadan oradaki çalışanlar ağlama üzülmeye dediler. Başka ne desinler ki? Artık gidip gelmekten tanıdılar beni. Hikayem başlamadan bitti mi diye sordum kendime. Çünkü beklemiyordum böyle bir sonuç, bitmemeliydi. Yürüdüm eve doğru gittim. Emeklerimin karşılığını almak zorundaydım. Allah'ım geciktiriyorsa güzelleştiriyorsundur dedim. Gerekli her yere haber vermek zorunda kaldım. Sağ olsunlar yardımları dokundu. Gerçek Türk milleti benim yanımdaydı, hissettim. Şu satırları bile o günleri gözümde canlandırarak yazıyorum. Hafif tebessüm ile. Sonra bana telefon geldi. Sultan

haftaya Milli Eğitim Müdürlüğüne gelin diye. Bende gittim. Müdür Bey ile tekrardan karşılaşmış olduk. Dediği cümle ise şu oldu: “ Projeni gerçekleştir, okulu ayarla gereken imzaları atacağım. Ama birileri aradığı için mesaj attığı için yaptığımı sanma” dedi. Bende tebessüm ettim çıktım. Tam üç gün sonra görevinden alındığı haberini gördüm. Nedenini bilmiyorum. Belki böylesi daha iyi oldu. Okulumu ayarladım. Yalnız kırk sınıf vardı bende ise yirmi Şehidin tabelası vardı. Hemen ek yirmi tane daha tabela yaptırdım. Kırka tamamlamış oldum. Ağustos ayında başlayan serüvenim 13 Ekim 2020 tarihinde son buldu. Pandemiden ötürü ailelerimizin hepsi gelememi açılışımıza. İl dışından iki Şehidimizin ailesi geldi. Malatya'dan üç tane Şehidimizin ailesi katıldı. Rüya gibi gerçekleşen açılışıma yeni Milli Eğitim Müdürü ve İl Emniyet Müdürü eş, dost, akrabalar katıldı. Ben vazgeçmedim bu proje bana çok şey kattı. Şehitlerimizin isimlerini yaşatmak vefa borcumdu, ailelerin yüzünde tebessüm oluşturmak gayemdi. Ve Ben Başardım. İnandığım sevda için sonuna kadar savaştım ve asla pes etmedim. Mücadelem zafer ile taçlandı. O kırk Şehidimizin isimleri gururla sınıflara asıldı. İnaniyorum ki çocuklara çok büyük ışık olacaklar. Şanlı bayrağıma sahip çıkacak nice nesil yetişecek. Şehitlerimizin isimlerini unutmadık, unutturmayacağız. Ruhları şad mekanları cennet olsun. Vatan kadar özlemle...

YASİN ŞENOL

“

1998 yılında İstanbul'da doğdum. Babam muhasebeci, annem ev hanımı. Bir kardeşim var. Bilecik/Gölpazarında Gazimihal İlkokulunu (2009) ve Ortaokulunu (2013), Şehit Kemal Ay Anadolu Lisesini (2017) bitirdim. Aynı yıl Karabük'te Karabük Üniversitesi İşletme Fakültesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümüne kaydoldum.

Karabük Merkez Halk Eğitimi Merkezinde, 2018 yılında Doğalgaz Yakıtlı Kalorifer Ateşçisi, 2020 yılında İngilizce A2 Seviyesi, 2020 yılında Gitar Eğitimi (Popüler Gitar), 2020 yılında Arıcılık, kurslarını aynı kurumda tamamladım. Microsoft Word, Adobe Premiere Pro CC programlarını orta düzey yetkinlikte kullanabilmekteyim.

2013-2020 yılları arasında Bilecik/Gölpazarında her yaz sebze-meyve halinde markalama, stokçu, depolama sorumlusu olarak çalıştım. Aynı tarihlerde yerel pazarda sebze-meyve satışında bulundum.

Basketbol, Vücut geliştirme, Fitness, Masa Tenisi sporlarını profesyonel olmayarak aktif olarak yaptım. 2017 yılında profesyonel olmayarak Karabük Steelers Korumalı Futbol (Amerikan Futbolu) takımında bir sene bulundum.

Felsefi, bilimsel, roman, hikâye tarzlarında kitapları okumayı, kendimce özgün notlar ve yazılar yazmayı, müzik yapmayı ve dinlemeyi, video kayıt etmeyi ve oluşturmayı, meditasyon, egzersiz ve arkadaşlarımla yürüyüş yapmayı severim.

”

*Bu Bizim
Hikayemiz*

BİZ BURADAYDIK

Dünyaya geldiğimizde bir zerreydik; tırtıldık kelebek olduk.

Karada yaşamaya başladık, omurga kazandık.

Bir hayvandık ama sonrasında akıl kazandık.

Akıl bize doğanın bir armağanıydı.

Âdem olduğumuzu hissettik, sonrasında düşündük.

Yaşadık ve yaşadık.

Biz yaşarken dünya, kâinat dönmeye devam etti:

Önce dünyamızı anlamaya çalıştık; çevremizde ne olup bittiğini.

Bununla birlikte gökyüzünü taradık; yıldızlar, güneş ve ay.

Kâinatı aradık; gezegenler, galaksiler.

Bu arayış da yetmedi Âdem'e;

Kâinatın, evrenin, hayatın sırrı içimizde dedik;

Özümüze baktık; benliğimize, kimliğimize.

Savaşttık ve barışttık ama kiminle; yalnız kendimizle.

Bilemedik, usulsüzce aradık:

Bize yol gösterdi bir bilge büyümlü sözleriyle “Bir ben vardır bende, benden içeru” diye.

Bu sözlerle daldık düşünce ve hayal dehlizlerine.

Biz düşünürken dünya, kâinat dönmeye devam etti:

Öyle bir zamana geldik ki: unuttuk birbirimizi ve bilgece sözleri.

Yalnız biz demeye başladık; ayırdık insandan insan olanı.

Halbuki insan muhtaçtır her daim birbirine.

İstemese de kuracaktır iletişim diğerleriyle.

Şimdi varız ve hayattayız, ne kadarda şanslıyız.

Ama unutmamalıyız:

Bir gün bu kâinatta var olamayacağının farkında olan tek canlıyız.

Gitmeden bu dünyaya sevgi ve şefkat bırakanlardan olmalıyız.

Dünyayı değiştirmeyi değil, anlamaya çalışmalıyız.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

YUSUF İÇEL

*Bu Bizim
Hikayemiz!*

“

1993 yılında Yozgat'ta doğdum, ilkokul, ortaokul ve liseyi Yozgat'ta okudum. 2012 yılında Karabük Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümünü kazandım ve 2020 yılında bitirdim. Okulu bitirdiğim yıl formasyon eğitiminide bitirerek öğretmenlik belgesini aldım.

”

T3 SEVİYESİNDE MERHABA HAYAT

Ambulans sesini hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Neredeyim neler oluyor? Ve büyük bir acıyla bayıldım evet omurgam harap olmuş. Alınan hasar T3 seviyesi omurga kırığı, beyin kanaması, sol omuz kırık, kırılan kemiklerin akciğere batması sonucu iç kanama ve nefes alamama.

Gözümü açtım yoğun bakımdayım nefes alamıyorum solunum cihazına bağlıyım kendimde değilim ve sonraki bir hafta hafızam da yok. Nefes al bırakma sakın. Evet bunları 22 yaşında yaşıyorum. Hayalleri olmalı insanın gerçekleştirilmeyi bekleyen ve sizi yaşamak için savaşılmaya iten. Evet yaşamak istiyorum. Yavaş yavaş kendime geliyorum anlamaya çalışıyorum belli bir şeyler olmuş ama açıklama yapan kimse yok. Tamam kötü bir şey olmuş ama ne kadar kötü? Bacaklarımı neden hissetmiyorum peki neden hareket ettiremiyorum doğru ya kötü bir şey olmuştu ama geçecek öyle değil mi? Sahi geçecek miydi?. Hayır geçmedi.

40 gün sonra taburcu oldum yaşıyorum evet ama yürüyemiyorum. 2 yıl süren tedavi sonrası yürüyebilmem konusunda değişen bir şey olmadı. Hayatın yürümeden de bir şekilde devam edilmesi gerektiğini anladım ve üniversiteye dönmeye karar verdim. Okulumu bitirmeliydim ben buydum ve yarım kalan işlerim olmamalıydı. Tüm zorluklara rağmen okulumu bitirdim ve diplomamı aldım. Sırada ise göreve başlamak var hepsini

adım adım ve sırasıyla yerine getirmeye çabalıyorum. Bu kaza bana şunu gösterdi ki hayatınızın her anında karşınıza zorluklar çıkar ve siz bu zorluklara gösterdiğiniz direnç kadar güçlü olursunuz. Hani insanlar kitap okurken film izlerken aceba sonunda ne oluyor diye merak eder ya benim de sürekli aklımda olan bir söz var "Yaşamalıyım çünkü hikayenin sonunu merak ediyorum" diye işte bu yüzden ben de yaşamalıyım çünkü hikayenin sonunu gerçekten merak ediyorum.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

ZEYNEP TOPAL

*Bu Bizim
Hikayemiz*

“

08.08.2000 tarihinde Karabük'te doğdum ve hâlâ Karabük'te yaşamaktayım. İlk ve ortaöğretimimi Karabük'ün Eflani ilçesinde bitirdim. Liseyi bir yıl Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde Çorlu Anadolu Lisesi'nde okuduktan sonra Karabük Merkez Kıymet ve Mustafa Yazıcı Anadolu Lisesi'ne geçtim ve öğrenimimi burada tamamladım. Karabük Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünü kazandım ve 2. Sınıf öğrencisiyim.

”

SONUN SESİ

Annemin “Takashi! Hadi uyan, kahvaltı hazır. Daha yapacak çok işimiz var.” diye seslenmesiyle uyandım.

Aşağıya indiğimde annemin her zamanki müthiş kahvaltısıyla karşılaştım. Masaya baktığımda her şey tamamdı kardeşim Sakura hariç. Sabah erkenden işe gittiği için çok nadirdi birlikte kahvaltı yaptığımız. Sabırsızlıkla kahvaltı masasına oturdum.

Kahvaltı masasındayken kulakları sağır eden, dehşet verici bir ses geldi. Bayılmışım. Kendime geldiğimde annemin yanımda öylece yattığını gördüm. Ona uzanmak istedim ama kımıldayamıyordum. Ev paramparça olmuştu. Yukarıya baktığımda çatının olmadığını gördüm. Korku tüm bedenimi sarmıştı. Sakura! O neredeydi? Kardeşim kim bilir ne haldeydi. Kalkmayı çok istiyordum ama kalkamıyordum, hiç gücüm yoktu. Gözlerim gittikçe kararıyordu.

Tekrar kendime geldiğimde kuzenimin evindeydim. Çok halsizdim, zor nefes alıyordum. Kuzenim Haru'ya neler oluyor demek ister gibi baktım. Onun da yaraları vardı ama benden daha iyiydi. Bir atom bombasının atıldığını, her yerin yandığını, yıkıldığını, evden beni zor çıkardığını, annemin hayatını kaybettiğini, kardeşimden ise bir haber alamadığını, yaşama ihtimalinin neredeyse hiç olmadığını söyledi. Gözlerimden akan yaşlar yaralarımaya değdikçe bu dayanılmaz acıyı daha da beter hâle getiriyordu. Ne

yapacağımı bilmiyordum, yapayalnız kalmıştım.

Gün gün yaralarım iyileşmeye başladı ama eskisi gibi değildim. Bir gariplik vardı. Evet yara biraz iyileşiyordu ama izleri çok kalıyordu. Birkaç gün sonra öğrendik ki bunların nedeni radyasyonmuş. Bu da bizi içten içe etkiliyordu. Yanıklar da bu yüzden çok ağırdı ve derin izleri kalıyordu. Bombayı atanın Amerika olduğunu öğrendik. Atanın ne önemi vardı ki bu saatten sonra? Artık yapayalnızdım. Annem, kardeşim yoktu artık. Radyasyonun zamanla insanı öldürdüğünü duymuştum. Ben de bir köşede durup beni zamanla almasını ve aileme kavuşmayı bekleyeceğim.

*Bu Bizim
Hikayemiz*

*Bu Bizim
Hikayemiz*

444 0 478
www.karabuk.edu.tr